

İşçi sınıfı, emekçiler, öğrenciler, kadınlar düne göre mücadeleye daha fazla katılım göstermektedirler. Biriken öfke ve tepki, egemenlerin politik yoğunlaşmasına ve saldırılarına odaklanmaktadır. Kitle hareketleri parçalı, dağınık, kendiliğinden ve örgütlü olmayan yapısıyla daha fazla görünür olmaktadır. Biriken öfkenin ve tepkinin yön bulamaması sorunu esaslı bir sorundur. Ancak tüm toplumsal güçlerin mücadele ruhunu ve cesaretini tetikleyen, yeni biçimlerle ve yepyeni kesimlerle mücadeleye atıldıkları görülmektedir.

Yeni Demokrasi

18 MART-1 NİSAN 2021 ■ YIL: 4 ■ SAYI: 83 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesini

MEŞA AZADİ / 7

Newroz Serhildanê! Serhildan Rewa Ye!

Kürt ulusunun ruhu ve kaniyla bezediği ve faşist-şoven devletin saldırılarına karşı yüksekte tuttuğu Newroz bayrağı şimdiki şartlarda işçi sınıfının, köylülerin, emekçi kadınların, geleceği karartılmış gençlerin elinde Kürt halkının haklı isyanıyla dayanışma bilinciyle yaygın bir şekilde dalgalanmalıdır. Kürt halkının son büyük isyanına yönelik saldırılara bir bütün Türkiye halkı olarak karşı durulması gerektiğini kavramalı ve bunu örgütlemeyiz.

ANALİZ / 10

Sınıfı Örgütleyerek Harekete Yön Verelim!

1 Mayıs'a uzanacak sınıf çalışmaları aynı zamanda yoğunlaştırılmış bir kitle çalışması ve örgütlenme yönelimidir. Bu yönelimin başarıya ulaşması, ileriki süreçlerde yürüteceğimiz daha ciddi çalışmaların da ön adımları olacaktır. İşçi sınıfı içerisindeki çalışmalar her zaman yoğun emek gerektirir ve daha uzun erimlidir. Bugün biz var olan çalışmalarımızı derinleştirecek ve yaygınlaştıracak yoğunlaşmayı ortaya çıkarmayı amaçlıyor ve bunun için somut hedefler koyuyoruz.

NEWROZ İSYANDIR! İSYAN ETMEK MESRUDUR

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

kitelerin gereksinimleri ve hareketi üzerinde birleşelim

15

KADIN

kampanyamızdan çıkardığımız sonuçlarla, daha emin adımlarla...

20

KAVGA OKULU

sınıf mücadelesine dayanarak halk savaşı çizgisini kuşanalım!

Kadınlar 8 Mart'ta Alanlardaydı

İSTANBUL/KADIKÖY

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü kapsamında Kadıköy'de düzenlenen buluşmada bir araya gelen binlerce kadın, "İsyanımızı, öfkemizi, mücadelemizi büyütüyoruz. Alanları, sokakları doldurmaya devam edeceğiz" mesajı verdi.

İstanbul'da 8 Mart Kadın Platformu öncülüğünde "Özgürlüğümüzü Kazanacağız" şiarıyla Kadıköy'de bulunan Beşiktaş İskele Meydanı'nda "Büyük Kadın Buluşması" gerçekleştirdi. Miting öncesi başlayan polis engellemelerine rağmen binlerce kadın birçok koldan gerçekleştirdikleri yürüyüşle mitinge akın etti. Yapılan yürüyüşlerde çevrede bulunanlar ve esnaf da kadınlara alkışlara destek verdi.

Yeni Demokrat Kadın (YDK) ve YDG'li Kadınlar'ın Serasker Caddesi'nden başlayan yürüyüşünü polis engellemeye çalışarak miting alanına kadar korteji taciz etti. Polis ablukasını ve engellemesini aşan kadınlar pankartlarını açarak sloganlarla alana girdi.

Miting alanına gelen kadınlar, yapılan aramaların ardından alana giriş yapabildi. Polis, gökkuşağı renkli şemsiye ve flamalar ile Boğaziçi Üniversitesi öğrencisi Şilan Delipalta'nın kayyum rektör protestoları gerekçeyle tutuklanmasına dikkat çekmek amacıyla taşınan "Şilan'a özgürlük" yazılı pankartın alana götürülmesine izin vermedi. Polis yasağına karşı çıkan kadınlar, pankart ve dövizlerle

alana giriş yaptı. Binlerce kadının akın ettiği buluşmada, kadınların taleplerini içeren pankartlar açıldı, dövizler taşındı. Ayrıca alanda HDP'li kadın siyasetçilerin fotoğrafları taşındı.

DERSİM

Dersim Kadın Platformu'nun çağrısıyla kadınlar, "Krizde, şiddete, eşitsizliğe karşı örgütlü mücadele" şiarıyla Seyit Rıza Meydanı'nda bir araya geldi.

Açıklama öncesi kentte alınan 30 günlük eylem yasağını eleştiren HDP Dersim İl Eşbaşkanı Nurşat Yeşil, "Lebalep kongre ve miting düzenleyenlere pandemi yasağı yok ama biz kadınlara ve emekçilere gelince pandemi bahane ediliyor" dedi. Yeni Demokrat Kadın da eyleme "Sen bağır ki Gülistan Doku bulunsun", "Sabahlara güneş olanların cüretiyle mücadeleye" yazılı dövizlerle katıldı.

Platform adına açıklamayı okuyan Dilek Kurban, "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü, etkilerini ağır biçimde yaşadığımız pandeminin yıl dönümünde karşıyoruz" diyerek "Dünyanın her yerinde kadınların yaşamları, politik, ekonomik ve sosyal hakları aynı sömürü çarkının, kapitalizmin derinleştirdiği eşitsiz koşulların cenderesinde. Güvencesiz, kural-sız hale getirilen çalışma koşullarına en çok kadınlar mahkûm ediliyor. Tüm dünyayı ve ülkemizi etkisi altına alan Covid-19 salgınında patronlar ve iktidar, önce kadınları gözden çıkarıyor. Kadınlar 8 Mart'ı mücadele ve dayanışma ruhuyla kazandığı haklarının ellerinden alınmaya çalışıldığı, ekonomik krizin, yoksulluğun, şiddet ve istismarın giderek arttığı koşullarda karşıyoruz" dedi.

Son olarak, "Ovacık'ta öldürülen Gökçe Kurban'ın IŞİD yöntemleriyle kafasının kesildiğini, vücudunda cinsel işkence izleri olduğunu biliyoruz. Bugüne kadar her fırsatta söylediğimiz gibi kadınların bedeni iktidarın savaş alanı değildir, olmaz! Bu IŞİD yöntemlerinin ve cinsel işkencenin sorumlularının tespit edilmesini, işkencenin hesabının sorulmasını istiyoruz!" diye konuştu.

ANKARA

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün coşkulu karşılandığı illerden birisi de Ankara oldu.

Kızılay Sakarya Caddesi'nde yapılan etkinlik için polis, caddeye çıkan tüm sokakları bariyerlerle kapattı. Polis, etkinliğe katılmak isteyen bir trans kadını ise alana almadı. Kadınlar, polislerin engelini ıslık ve alkışlarla protesto etti.

Gruplar halinde yürüyüş yaparak alana giren kadınlar, "Korkmuyoruz, susmuyoruz, itaat etmiyoruz", "Jin, jıyan, azadi", "AKP, elini bedenimden çek" şeklinde sloganlar attı. Yeni Demokrat Kadın da etkinliğe "Katliam, işsizlik, yoksulluk kadının adı değil isyanı", "Zincirlerini kır geleceği kur" dövizleriyle katıldı.

Ankara Kadın Platformu adına basın metnini okuyan Dilek Yıldız, "AKP iktidarı; kadın düşmanı politikalarıyla yüzyılları aşan mücadelemizle elde ettiğimiz kazanımlarımıza saldırıyor" diyerek ülkede her gün en az üç kadının katledildiğini ifade etti.

ANTEP

Antep Demokratik Kadın Platformu, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kitlesele yürüyüşle kutlayarak, "Emeğimiz, bedenimiz, kimliğimiz, özgürlüğümüz bizimdir. Susmuyoruz korkmuyoruz itaat etmiyoruz" diyerek taleplerini sıraladı.

YDK'nın da bileşeni olduğu Antep Demokratik Kadın Platformu, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü düzenledikleri kitlesele yürüyüşle kutladı. Kırkayak Parkı'nda bir araya gelen kadınlar, "Kimse karanlığa uyanmasın diye Asmin ve Rosa olalım", "Zincirlerini kır geleceği kur", "İstanbul Sözleşmesi'ni değil cinayetleri engelle", "Emeğimiz, bedenimiz, kimliğimiz, özgürlüğümüz bizimdir" ile "Kadınlar eşitsizliğe, yoksulluğa, şiddete,

işsizliğe karşı" pankartlarının yanı sıra "Jin jıyan azadi", "Çıplak arama işkencedir", "Gülistan Doku nerede?" ve "Susmuyoruz korkmuyoruz itaat etmiyoruz" dövizleriyle Yeşilsu Parkı'na doğru yürüyüşe geçti.

Yürüyüş sırasında katledilen kadınları hatırlatan kadınlar, sık sık "Jin jıyan azadi", "Bir kişi daha eksilmeyeceğiz", "Kadın cinayetleri politiktir", "Yaşasın kadın birliği" ve "İstanbul Sözleşmesi'ni uygula" sloganları attı. Sloganlar eşliğinde parka ulaşan kadınlar, burada zılgıtlar eşliğinde halay çekti. Daha sonra kadınlar adına hazırlanan ortak metni Gül Fidan Özpolat okudu.

ANTAKYA

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle bir araya gelen kadınlar "Aşağı Bakmıyoruz, Birlikte Güçleniyor, Dünyayı Değiştiriyoruz!" yazılı pankartla Antakya Köprübaşı'nda basın açıklaması gerçekleştirdi.

Partizan temsilcisi tarafından yapılan açıklamada, Kadınların tüm karar haklarının, burjuva-feodal erkek egemen sistem tarafından baskılandığı belirtilirken "Taybet Ana'da sessiz kalmak, Gökçe Kurban'ın işkence yapılmış gövdesini başından ayıranlara sessiz kalmak kadınların kurtuluşu için içerisinde olabileceğimiz bir tarz değildir, olmamalıdır." denildi.

Son olarak "Sınıfsal, ulusal, cinsel bütün çelişkilerinin aydınlatılmasının önümüzdeki önemli bir görev olduğunu aktaran Partizan temsilcisi "Kadının özgürleşmesi sorunu tüm insanlığın özgürleşmesi sorununa kopmaz bağlarla bağlıdır." ifadelerini kullandı.

Ardından alanda "8 Mart Kızıdır Kızıl Kalacak", "Katledilen Kadınlar İsyanıdır", "Kadın Cinayetleri Politiktir", "Susmuyoruz, Korkmuyoruz, İtaat Etmiyoruz" sloganları atıldı.

SOYSUZLAŞMA VE KRİZİN ÇÖZÜMSÜZLÜĞÜNE KARŞI MÜCADELE VE CESARETİ KUŞANALIM!

Mısır'la diplomatik ilişkilere en üst düzeyde değil de "şöyle bir tık altında" start verilmesi, ekonomi-hukuk-insan hakları içerikli reform paketleri, AB ile ilişkileri güçlendirmeye yönelik taahhütler ve "acemi, toy" Macron'un kapısının çalınması, Irak Kürdistan'ı ve Suriye Kürdistan'ına yönelik "bir gece ansızın gelebiliriz" söyleminin askıya alınması, İsrail ile ilişkileri pekiştirme arayışı, Körfez ülkeleri ile sorunların çözüme kavuşturulma girişimleri ve hâlâ Biden'dan beklenen telefonun gelmemesi ve daha bir dizi gelişme tesadüflerle açıklanamaz. Her bir gelişmenin diğeriyle sıkı bir ilişkisi ve tabii ki "Biden" etkisi olarak görülmelidir.

ABD emperyalizmine siyasi ve ekonomik olarak bağımlı olan Türk egemen sınıfları, bu ülkedeki en küçük siyasal gelişme ve yeni siyasi dengelerde kendini mutlaka gözden geçirme, testlere tabi tutma ihtiyacı duymaktadır. Joe Biden ile özellikle Ortadoğu'da, Kafkaslar'da, Akdeniz'de ve Doğu Avrupa'da Obama döneminin siyasetine dönüş sinyalleri geldikçe Türk hâkim sınıflarının, Trump dönemi boyunca "iplerindeki" gevşemenin sona ereceği yaklaşımı hâkim olmaya başlamaktadır. Özellikle AB-ABD ilişkilerindeki gerginliğin bir nebze olsun azalacağı ve ABD'nin bu ittifakı pekiştirmeye yönelik eğilimi, Rusya ile Ortadoğu ve Akdeniz başta olmak üzere birçok alanda gerginliğin tırmanma emareleri göstermesi, faşist diktatörlük ve egemen kliğin partisi AKP için 5 yıldır çatlaklardan faydalanan ve emperyalistlerin çizgilerini son sınırına kadar zorlayan yöneliminde de yeni bir denge oluşmasını getirecektir. Emperyalistler arasındaki çelişki ve ilişkilerde verili durum onların belirlediği sınırların geniş olmayacağını işaretlerini vermektedir.

Obama döneminde İsrail'i de içine alan "Sünni hizalanma" ve bölgenin bu eksene dayanarak biçimlendirilmesi süreci, Trump döneminde ciddi bir gevşekliğe ve bölge devletleri arasında çelişki ve çatışmaların artması ile bir krize dönüşmüştür. TC devleti bu süreç boyunca tüm bölgede zayıflayan politik ve ideolojik etkisini arttırmak için yoğun bir askeri güç kullanımına baş vurmuştur. Bu ek-

sende Suriye'nin; özel olarak da Suriye Kürdistanı'nın bir bölümünü işgal etmiş, Libya'da askeri etkinlik oluşturmuş, Akdeniz'de yine bu gücünü bir tehdit unsuru olarak ortaya koymuştur. Bu gelişmeler emperyalistlerin izin verdiği ancak son sınırlarına kadar zorlamayı içeren niteliktedir. Emperyalistlere rağmen, onları karşısına alarak yürütülen bir yönelim değildir. Bu gelişmelerin her biri, faşist diktatörlüğü çok geniş alanda çok çeşitli güçlerle karşı karşıya getirmiş, çelişkileri derinleştirmiş, yeni politik sorunların oluşmasına neden olmuş ve en önemlisi de Ortadoğu'da süreç boyunca elde ettiği tüm askeri-politik

düzye taktik kazanımlarının ekonomi-politiğinin inşa edilme temeli olmadığı için, bunları sürdürmesi için büyük emperyalist gücün "ajandası"na daha fazla bağlanmaya kendini mahkûm kılmıştır.

Kuşkusuz faşist diktatörlüğün emperyalistlerin sınırlarını zorlamasının faturası kesilecektir. Zora sokulan her yönelimin, geciken her planlamanın, "büyük resmi" gözetmeden atılan her adımın ve bunun yarattığı çelişkilerin faturası emperyalistler cephesinde verilen rolün küçülmesi anlamına geldiği açıktır. Obama döneminde TC'ye biçilen "rol model ülke" politikasının terk edildiği açıktır. Ki Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki gelişmeler ve çelişkilerde artık bu modele ihtiyaç kalmadığını göstermektedir. Ancak Ortadoğu'da İran ve Rusya'yı zayıflatma ve kuşatmaya dair konumlanışın ABD tarafından Türk devletinden daha güçlü bekleneceği açıktır. Zaten krizli bir yapıda ilerleyen dış politikanın, birikmiş sorun ve çelişkilerle daha da güçlü bir kriz zemininde olması du-

rumu söz konusudur. ABD'nin dostu bölge devletleriyle ciddi sorunlar söz konusudur. Kürt sorunu iç ve dış politikada saldırganlık ve savaş yönelimiyle büyük yarımalar ve çelişkiler biriktirmiş ve TC için tüm avantajlara rağmen istediği aşamaya ulaşmamıştır. Bu TC için bölgede bir bütün olarak tüm askeri güç gösterisi ve hamlelerine rağmen politik güç kazanma sorunu olarak tanımlanmalıdır.

Bu kriz, Türk hâkim sınıflarının uç veren çelişkileri törpüleme girişimine dönüşmüş gözükmektedir. Ancak faşizm için kriz tek katmanlı ve tek yönlü değildir. Bu krizlerden en önemli-

aralıksız ve şiddetli biçimlerde sürmektedir. Bu sürece emperyalizmin yeni ekonomik krizi ve tüm toplumsal yaşamı etkileyen salgın krizinin de eklenmesi, politik yoğunlaşmayı ve saldırıyı tırmandırmıştır. Geline nokta AKP-MHP egemen faşist klikler ittifakının "yeni anayasa" arayışı, ittifak politikasına yönelik şoven kuşatması ve CHP-İYİP'in düne göre bu saldırıları daha etkin bir politikayla karşılaması, ekonomik kriz ve saldırganlıktan dolayı oluşan krizin tüm sonuçlarıyla ortaya çıkmasının yarattığı zeminle birlikte klikler arasındaki güç dengelerinde bir oynamaya, değişim eğilimine işaret etmektedir. Bu durumun egemenler arasındaki ittifakları, ilişkileri, birleşme ve ayrışmaları ve güç dengelerinin değişim mücadelesini körükleyecektir.

Faşist AKP-MHP ittifakı batık bir ekonomi, "normalleşmeyi" kaldırmayan politik krizi ile normalleşme arayışı içine girmektedir. Şu aşamada son 6 yıldır başardığı ezilenlerin mücadelesini baskılamada da sorun yaşamaktadırlar. Diz çökertilemeyen Kürt ulusal mücadelesi hem iç hem de dış politikada esaslı bir sorun olarak durmaktadır. Ekonomiyi yönetmede çaresiz bir tablo ve emperyalist tekelere daha güçlü bir muhtaçlık ile işçi sınıfı ve emekçilere sürekli fatura edilen bir durum söz konusudur.

İşçi sınıfı, emekçiler, öğrenciler, kadınlar düne göre mücadeleye daha fazla katılım göstermektedirler. Biriken öfke ve tepki, egemenlerin politik yoğunlaşmasına ve saldırılarına odaklanmaktadır. Kitle hareketleri parçalı, dağınık, kendiliğinden ve örgütlü olmayan yapıyla daha fazla görünür olmaktadır. Biriken öfkenin ve tepkinin yön bulamaması sorunu esaslı bir sorundur. Ancak tüm toplumsal güçlerin mücadele ruhunu ve cesaretini tetikleyen, yeni biçimlerle ve yepyeni kesimlerle mücadeleye atıldıkları görülmektedir. Bu durum devrimcilerin ve özellikle de komünistlerin mücadelecilik ruhunu ve cesaretini yükseltmekle kalmamalı, örgütlenme kararlılığını, dağınık olanı birleştirme azmini, sınıf mücadelesinin dinamiklerine yaslanarak çelişkileri çözme kabiliyetini ve hiç kuşkusuz iktidar perspektifli konumlanışını sağlamlaştırmalıdır.

si egemen sınıfların politik krizidir. Politik kriz "varoluşsal" bir denklem oluşturularak yönetilmekte ve bu "varoluşsal" mesele egemen sınıflar arasındaki mücadeleyi de derinleştirmektedir. Emperyalizm çağının "soysuzlaşma ve genel krizinin" en süregelen biçimde yansıması yarı-sömürge yarı-feodal ülkeler için geçerlidir. Faşist diktatörlükte bu "genel kriz ve soysuzlaşma" döneminde ekonomi üzerindeki politik etkisini ve yoğunlaşmasını yalın kat hayata geçirir. Son 7 yıllık süreç boyunca bölgesel kriz içinde siyasal dengeler ve sınırlardaki değişme eğilimi, "varoluşsal" kaygı ve toplumsal dinamiklerin hareketi faşist diktatörlüğü yoğunlaşmış bir siyasal krize ve ağır bir baskı mekanizmasına yönlendirmiştir. Bu kriz derinleşmiş, çözüm üretme kabiliyeti sınıf savaşımında ezilenleri hareketsiz kılmasına rağmen yeterli olmamıştır. Bu kriz egemen sınıf klikleri arasında çelişkileri derinleştirmiş, şiddetli biçimlere büründürmüş, politik güç dengelerinin değişme mücadelesine olabildiğince ivmelendirmiştir. Bu

Sınıfa Hizmet Et, Ondan Öğren ve Örgütlen!

Bugün üzerine yoğunlaştığımız faaliyetler içerisinde işçi sınıfı içerisindeki çalışmalara yoğunlaşmak bir görevle karşı karşıyayız. Bu çalışmaları hangi yöntemlerle ve nasıl gerçekleştireceğimize dair tartışmalarımızın ilerletilmesi ve faaliyet alanlarımızda geliştirilmesi gerekmektedir. Öncelikle vurgulanmalıdır ki işçi sınıfı çalışması uzun erimlidir ve yoğun emek gerektirir. Diğer yandan sınıf örgütlendiğinde elde edilecek devrimci olanaklar ise köklü, güçlü ve yaygındır. İşçi sınıfı herhangi bir sınıf veya toplumsal potansiyel değildir. Onun gücü, üretimle ve kolektif yapısıyla ilgilidir. Sınıfın gücü sadece ve esasta nicel değil nitelidir. İşçi sınıfının devrime önderlik edecek sınıf olması biz böyle istediğimiz için değil tarihsel ve bilimsel bir zorunluluk olduğu için böyledir. Eğer sınıf düşmanlarımızı alaşağı etmek, toplumsal bir devrim yapmak ve sömürü sistemini değiştirerek proletarya diktatörlüğü ve ardından komünist topluma ulaşmak istiyorsak bunu sınıf olarak proletaryaya ve örgüt olarak Proletarya Partisi'ne dayanarak yapacağız. Komünistlerin amacı tek başına örgütlenmek, en kolay yoldan örgütlenmek ve hatta sadece iktidarı almak değildir. Amacımız yukarıda ortaya koyduğumuz amaçların hepsine ulaşmaktır.

Sınıf içerisindeki çalışmaların nasıl yürütüleceğine dair deneyimsizlikler daha tali olmakla birlikte önemlidir. Yoldaşlarımızın bu konuda kendilerini eğitmeleri ve pratik içerisinde deneyim kazanmaları gerekmektedir. Eğitim kolektif bir yönelimin konusudur ve bu noktada üzerimize düşeni yapmakla sorumluyuz. Deneyim noktasında ise yoldaşlarımız en başta devrimci niteliklerine güvenmeli ve ikirciksiz bir biçimde pratiğe atılmalıdır. Her bir yoldaşımızın işçilere taşıyacağı bir bilinç ve iddia vardır. Hiçbir deneyim olmasa bile pratiğin kendisi onları eğitecek ve bir sonraki adımlarına yön gösterecektir. Yeter ki işçilerden öğrenmeyi, Mao yoldaşın tanımladığı gibi "kitlelerden kitlelere" siyasetini hayata geçirmeyi bilelim.

Komünistlerin sınıf çalışmasındaki temel tutumu Mao yoldaşın "halka hizmet et" şiarının izdüşümü olarak sınıfa hizmettir. Bu şu demektir: İşçilerin karşılaştığı her türlü sorunda onlara yardımcı olmak, çözüm üret-

mek ve işçileri, bu sorunları kendileri çözebilecek şekilde eğitmektir. İşçinin sadece üretim alanındaki sorunlarına değil yaşamındaki tüm sorunlara ve kuşkusuz ailevi sorunlarına da ilgi göstermek ve onun güvenini kazanarak bu sorunların çözümünde de ona yardımcı olmak gerekir. Bu sayede işçinin tüm yaşamına nüfuz edilebilmesi ve o işçiyle dostluğumuz bir işçi ailesiyle dostluğa dönüştürülmelidir. Daha çarpıcı ifade etmek gerekirse işçinin çayını içmeli, yemeğini yemeli ve -koşullara göre- mutfağına girebilmeliyiz. Burada önemli olan "sınıfa hizmet" in; onun adına onun işlerini

yapmak olmadığını, ona yol göstermek ve yardımcı olmak olduğunu bilmektir. Bu süreçte en tekil ve bireysel sorunun dahi sistemle bağını kurarak işçiyi her alanda mücadeleye sevk etmek temel perspektifimiz olmalıdır.

İşçilerin yanlış düşünce ve eğilimleri karşısında esnek ve olgun bir yaklaşım sergilemek gerekli diğer bir tutumdur. Özellikle de günümüzde işçilerin ve halk kitlelerinin daha yoğun bir biçimde "gerici-solcu, kapalı-açık, AKP'li-CHP'li, Alevi-Sünni, Türk-Kürt" gibi ayrımlara tabi tutulduğu koşullarda bu tutum daha da önemlidir. Bu, söz konusu ayrımları ya da etkilerini yok saymak, bilmemek değil; işçiyeye en başta sınıf gözüyle bakabilmek demektir. Üzerinde etki edeceğimiz bilinç, türlü biçimlere ve kimliklere sahip sınıfın kendiliğinden bilincidir. Doğal olarak; yola çıkacağımız, diyaloglarımız ve propagandamıza yön vereceğimiz temel veri bu bilinçtir. Sabırla ve bıkmadan işçilere gerçekleri anlattığımız, onlara yol gösterdiğimiz ve en önemlisi pratik mücadeleler içerisinde öncülük yaptığımız durumda bunun kesinlikle bir karşılığı olacaktır. Mücadelenin gerektirdiği aşamada düne kadar sabırlı bir esneklik gösterdiğimiz birçok konuda

net ve keskin tutumlar ortaya koyabilmemiz, işçileri sınıf düşmanlarına ve onların işbirlikçilerine karşı açık mücadeleye sevk edebilmemiz ancak bu emek ve sabrın sonucu olarak mümkün olacaktır.

İşçiler içerisindeki çalışmalarımızda öncelikle onları dinlemeyi, onlardan öğrenmeyi, yaşamlarında ve mücadelelerinde onların yanında olmayı esas almamız gerekir. Tek başına bu bile çoğu kez işçilerin güvenini kazanmaya ve onların içinde söz sahibi olmaya yeterlidir. İşçi sınıfı üretici güçtür; emeği bilir, somut ve pratik

deden yaklaşımlardan uzak durulmalı; sınıfa hizmet, onlardan öğrenme ve onların güvenini kazanma esas alınmalıdır. Grev, direniş gibi süreçlerde sınıfa hizmetin asıl biçimi tam da bu grev ve direnişe hizmet etmek, onun başarısı için çalışmak demektir.

Yoldaşlarımızın sınıf çalışmasındaki deneyimsizliklerini aşmasının bir yolu da halihazırda bu çalışma içerisinde deneyim sahibi olan, sendikal çalışmalarda öne çıkan yoldaşlarımızla paralel, onlarla yan yana çalışmaktır. Bu hem yürütülen çalışmaların verimini artıracak hem de daha çok sayıda yoldaşımızın bu alanda uzmanlaşmasını sağlayacaktır. Deneyimli yoldaşlarımızdan öğrenmek ve onlarla birlikte çalışmak, bugün sadece başvuracağımız bir yöntemi değil yakıcı bir ihtiyacı da tanımlamaktadır.

İşçi sınıfı içerisindeki örgütlenme çalışmasının esas biçimi sendikal çalışmalardır. Bu nedenle yasalara, işçi haklarına, sendikalara ve mücadele biçimlerine dair temel bilgileri öğrenmek; işçilerin sorularına ve ihtiyaç duydukları bilgilere yanıt olabilmek için gereklidir. Sadece bu değil çalışma yapılan sektör, iş kolu, havza, fabrika, sendika ve işçilere dair de araştırma yapmak, öğrenmek bir zorunluluktur. Bu da demektir ki işçi faaliyetinin önemli bir parçası da araştırma-inceleme çalışmalarıdır. Araştırma ve incelemenin bir ayağı çeşitli kaynaklardan okumak diğer ayağı ise işçilerin kendisidir. Araştırma yapmak bize, işçiler karşısında bilgili ve donanımlı olmayı ve hatta onların göremedikleri noktaları görme ve gösterme olanağı sunar. Bu da işçiler içerisindeki etkimizi artıran bir etken haline gelir.

Sınıf çalışmalarımızda kazanmamız gereken en temel özelliklerden biri de olası gelişmeleri öngörmek ve işçileri buna hazırlamaktır. Bunun yolu ise teorik bir çabadan, tarihsel deneyimlerden öğrenmekten, süreci ve koşulları analiz edebilmekten geçer. Sınıf bilinci, nihayetinde komünist bir bilinçtir ve ancak komünist bilinçle donanmış, yaşamı ve duruşuyla bunu içselleştirmiş kadrolar sınıf çalışmasında önderleşebilirler. Öyleyse işçi sınıfının öncü kurmayı Proletarya Partisi'ni ve onun temsil ettiği komünist ideolojiyi sınıfa taşımak için adımlarımızı süreklileştirmeli ve hızlandırmalıyız.

düşünür. Kuru ajitasyona, öğrenmeden öğretmenlik yapanlara, emek vermeden ekmek isteyenlere, onu bir anlamda ekmeğinden edecek mace-racı söylemlere işçinin karnı toktur. O her bir adımında ailesini, çocuklarını ve geleceğini düşünmek zorundadır. Sınıf bilinci kazanana dek ona esasta bu ekonomik kaygılar yön verecektir. Dolayısıyla işçilere yapacağımız her propaganda ve belirleyeceğimiz her yönelim gerçekçi olmalı ve işçilerin sınıf olarak gücünü açığa çıkarmak üzerine kurulu olmalıdır. Çünkü işçiler ancak sınıf olarak hareket ettiklerinde bir güç teşkil eder ve başarıya ulaşabilirler.

İşçilerin sınıf duygusu ve aidiyetiyle hareket ettiği en önemli süreçler grev ve direnişlerdir. Grev ve direnişler işçilerin asıl mücadele okullarıdır. Duragan zamanlarda, üretim alanında ve yaşam alanındaki işçiyle hareket halindeki işçi bir ve aynı değildir. Bu nedenle işçilerin sendikal örgütlenme süreçleri, hak gasplarına karşı gösterdikleri tepkiler, grev ve direniş süreçleri işçileri bilinçlendirme ve örgütlenme çalışmalarımızda kısa fakat etkili eşikler olarak görülmelidir. Bu aşamada da yine aceleci ve üst per-

Migros Depo Direnişi Nezdinde

8 Mart Dünya "Emekçi" Kadınlar Günü ve Kimlik Siyaseti

Türkiye’de pandeminin de etkisiyle derinleşen ekonomik krize sermayedarların çözümü, üretim maliyetlerini azaltmak oldu... Az işçiyle fazla üretim; ‘ücretsiz izin’ ile üretimdeki işçi üretimden uzaklaştırıldı. Fakat gıda, küçük ev aletleri gibi üretim alanlarında üretim öncesine kıyasla artarak devam etti. Marmara Bölgesi’nin en büyük depolarından, 700 civarında işçinin çalıştığı, Çayırova’da bulunan Migros Depo’da ise ‘ücretsiz izin’, yıllarca depoda çalışmış işçilerin, kıdem tazminatlarını almasını engellemenin bir aracı haline geldi. Migros Depo’nun artan iş yükü yeni alınan işçilerle fakat artan iş yüküne kıyasla yine az sayıda işçiyle görülürken eski işçiler ücretsiz izne zorlandı. Migros Depo’daki sorun, pandemi dönemindeki genel tablo içerisinde buraya denk düşmekteydi.

Ücretsiz izindeki işçiler son dönemde patronlar tarafından kullanımı yaygınlaşan Kod-29 ile işten çıkarıldı. Yıllarca depoda tacize ve mobbinge maruz kalmış kadın işçilerin öfkesi buna eklenince direniş daha da keskinleşti. Depodaki kadın işçiler, Yeni Demokrasi’yle yaptıkları söyleşide, kendi alanları olmamasına rağmen soğuk hava deposunda çalışmaya zorlandıkları, bu durumu idareye bildirdiklerinde ise kendileriyle dalga geçildiğini aktardı. Sermaye zincirinin (taşeron firma, ana firma) bu dönemde esnek çalışan kadınlara

aba altından gösterdiği sopa da yine ‘ücretsiz izin’ oldu.

Çayırova’da bulunan fabrikaların çoğunda olduğu gibi belirli bir yöreden (bölgeden, ilçeden, köyden) aracı ile getirilen işçilerin iş bölümlerine kimliğine göre yerleştirilmesi Migros Depo’da da uygulanıyor. Örneğin depodaki işçilerin, Kürt, Türk, Alevi (bunların kendi içerisindeki ayrışan kimliklerini katabiliriz) olsun fiziksel işin daha ağır olduğu bir alanda çalışması, onların bu kimliğine bağlıdır. Bir kesime kaba işler, diğer kesime daha hafif işler yaptırılarak bir ayrışma yaratılır. Yani bu depoda işçilerin, kimliklerinden kaynaklı farklı değer görmesi istenir. Birbirleriyle arasındaki ortaklık duygusunun zedelenmesi; esnek ve güvencesiz çalışmanın önü açılmak istenir.

Kimliklerin ayrıştırıldığı bu depoda sürdürülen direniş ise sınıfı ortaklaştırmakta. Türkiye’de 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü bu sene 6 Mart’ta, Dünya Kadınlar Günü ise 8 Mart’ta kutlandı. Yani, 8 Mart’ın bir kadınlar günü olduğunu savunan feministlerin organize ettiği yürüyüş 8 Mart’ta düzenlendi.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’ne giderken Migros Depo önünde işe geri dönmek, tacizci amirlerin işten çıkartılması gibi taleplerle eylemlerine devam eden kadın işçiler, fabrikanın bulunduğu caddeye bari-

kat kurarak tacizci amirlerin yolunu kesti. Son yıllarda kadınlar tarafından yapılmış, hedefi en net gösteren eylemlerden birine imza attılar. 4 Mart günü yapılan barikat eyleminin ardından 5 Mart günü Migros Depo önüne onlarca çevik kuvvet polisi ve sivil polis yığıldı. İşçilerin deyimiyile: “Depo karakola dönüştürüldü.” O gün birçok işçi darp edilerek gözaltına alındı. Polislerin küfrüne ve hakaretine maruz kaldılar. Diğer bir deyişle polislerin sinirden gözlerinin yaşardığına tanık oldular. Aynı gün bir tacizci amir polislerle güvenerek direnişi provoke etmek istedi. Sonraki günler polisler, çıkış saatinde tacizci amirlerin güvenliğini sağladı. Bu yaşananlar şu soruyu ortaya çıkarmış oldu: ‘Polis neden tacizcileri koruyor?’ İşçilerin buna cevabı çok net: Polis Migros’un sahibi Anadolu Grubu Başkanı Tuncay Özilhan’ın hizmetinde hareket etti. Başka bir deyişle: Bugün tacizci amirlerin işten atılması demek işçilerin kazanması, taleplerini Tuncay Özilhan’a kabul ettirmesi demektir. Halbuki Özilhan, 8 Mart için Habertürk’e bir yazı bile yazdı, eşitlikten bahsetti. Nasıl oluyor da “Dünya Kadınlar Günü(!)” için böylesi bir yazı yazan biri Migros’ta bu politikaları uyguladı. Anadolu Grup’a bağlı firma Us-Grup’tan yapılan açıklamada ise, “8 Mart Kadınlar Günü’nün, tüm kadın çalışanlarımızı hayal ürünü iddialarla utandıracak, emeğini hiçe sayacak, yakışsız bir

üslup ile maksatlı çabalara alet edilmesini kınıyoruz” dendi.

Us-Grup’un sahibi Veysel Cingöz daha önceden Tezkoop-İş Sendikası genel başkan yardımcısıydı. Tacizci amirlerin ilk teşhir edilmesinin ardından ‘Kadın beyanını esas almak’ gibi ileri bir söyleme de sarılan Cingöz, şimdiye kadınları hedef göstermeye başladı. Sendikanın şimdiki yönetimiyle Migros direnişini boşa düşürmek üzere iletişim kurduğu da ifade ediliyor.

Kimlik siyaseti yapmak, sınıfsal ayrımları silikleştirmektedir. Bu nedenle bir burjuva ya da küçük burjuva gönül rahatlığıyla kadın haklarını savunabilir. Fakat sınıfsal çıkar son kertede tutumu belirler. Kadınların cinsiyet eşitliğini savunmaların foyası grev sürecinde ortaya çıkmış oldu. 8 Mart için emekçi kadınlar ya da kadınlar günü diyenlerin de bunu gözetmesi gerekir. Bugün kadın kurtuluş mücadelesi vermek ‘Tansu Çiller’e destek vermek olsaydı, bu grevde tacizci amirler işten çıkarılırdı. Bugün kadınların kurtuluşu için mücadele vermek proleter sınıf için mücadele vermekten, sınıfsal ortaklaşmaktan geçer. Feminist kadın hareketinin popülizmi içerisinde boğulmak yerine, işçi kadınların pratik mücadelelerine destek vermek ve deneyimler üzerinden ortaklaşmak gerekmektedir.

Migros İşçileri: Bir Olduğumuz Sürece İşçi ve Kadın Düşmanı Olan Patronlar Yok Olacaklar

Kod-29 bahanesiyle işten atılan ve Migros Depo önünde direnen kadın işçilerle direnişi ve kadınlara yönelik saldırıları konuştuk.

8 Mart öncesi burada gözaltına alındınız. Aynı şekilde benzer taleplerle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü eylemlerinin ardından gözaltılar yaşandı. Bu ilişkileri, saldırıları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Aynur Demir: Migros deposunda yaklaşık 3 yıldır çalışan bir işçiydim. Fakat ücretsiz izne çıkartılıp, Kod-29 ile işten atıldım. Depo önünde hakkımızı aramak için direnmeye başladık. 4 Mart günü, her gün yaptığımız gibi direniş çadırını kurup halay çekerken, iş yerinde yaşanan tacizlere ve tacizci amirlere dikkat çekmek için Migros önündeki yola barikat kurup sesimizi duyurmak istedik. 5 Mart günü her zamanki gibi çadır kurma alanındaydım ve fotoğraf çekimi yapıyordum. Hemen sonrasında bir kadın polis yanıma geldi; kolumdan sürükleyerek araca bindirdi ve fiili olarak gözaltına aldı. Cep telefonuma el koyuldu ve psikolojik baskı uygulanarak "terörist olmak"la suçlandım. Suçsuz olduğum halde 1 saate yakın gözaltında kaldım. Gelen telefonlara dahi cevap vermemi istemediler. 1 saatin ardından tutanak tutuldu. Baskı yaparak, "İmzala bir şey olmaz, imzaladığın takdirde serbest kalacaksın" dediler. Ben de mecburen imzalamak zorunda kaldım. Tutanakta; görüntüleri zorla kendileri sildikleri halde, kendi isteğimle sildiğime dair cümleler yazıyordu.

4 Mart günü yolu kapatmamızın hıncını alır gibi 5 Mart'ta sabahtan güvenliğin yanına karakol kuruldu. Silahlar, kalkanlar ve gaz kapsülleri ile beklemeye başladılar. Gözümüzü korkutmak istedik. Sabahtan yemeleri ilk ben oldum.

Akşamüzeri her zamanki gibi yolun

kenarında halay çekiyoorduk. Servislerin çıkış saatinde, işçiler toplanmadan, sesimizi duyurmak için yola barikat kurduk ve yolu kapattık. Barikatın yanında dururken -ki daha 5 dakika geçmemişken, polisler kalkanlar ile bizleri iterek, kadın arkadaşlarımızı kalkanlarla sıkıştırarak, darp ederek apar topar 14 kişiyi gözaltına aldı. Araç içerisinde de bu darp devam etti. Erkek arkadaşlarımız koltuk aralarına sıkıştırılarak, kafalarına, sırtlarına şiddet uygulandı. Akşam üzeri saat 5'ten gece yarısı

birlikte akşamüstü gözaltına alındık. Tacizci amirleri patronlar koruyor. Hepsi deponun içinde çalışmaya devam ediyor. İşten çıkarılmaları gerekiyor fakat bunu yapmıyorlar. Biz sendikalı olduk diye işten çıkarılırken, patronlar bunu bildikleri halde onları çalıştırmaya devam ediyor.

Biz sadece adalet istiyoruz. Orada çalışırken market rafları boşaldı biz azimle doldurmaya çalıştık. Gece-mizi gündüzümüze katarak çalıştık. Ailemizle zaman geçiremedik, yeri

önündeydi. Bir kısmımızda Anadolu Holding önünde direnişeydi. Ben Holding önündeydim. Orada da çadır kuruyoruz. Ama orada bile polisler çadır kurmamızı engellediler. Etrafımızı kalkanlarla sardılar. Biz yine de direnişimiz ile o çadırı, simgemizi açtık. Orada da yine kalkanlarla bizi iterek, ellerimizi çimdikleyerek, parmaklarımızı bükülerek, darp edilerek engellenmeye çalışıldık. Sanki emirleri patronlardan alıyorlar gibi bize karşı durdular. Biz de insanız ve burada hakkımızı arıyoruz. Onların bize bunu yapma hakkı yok. Patronların yanında değil, işçilerin ve emekçilerin yanında olmaları gerekiyor.

Direnişin ilk gününden bu yana buradasınız. Sizce tacizci amirler burada çalışmaya devam edecek mi?

Sevim Göneş: Evet tacizci amirler burada çalışmaya devam edecek gibi görünüyor. Çünkü patronlar hala onları çalıştırmaya devam ediyor ve sanki onları işten çıkartırsa, direnişimiz kazanacak diye düşünüyorlar ve buna göz yumuyorlar. Ama biz sesimizi duyurmaya devam ediyoruz. Kadınların gücünü yenemeyecekler, kadınların sesini duyacaklar! Oradaki polisler bunları duydukça boyunlarını eğiyorlar, yapacak bir şey yok gibi görünüyorlar ama patronların yanında kalkanları ile bizi ittiklerini, onların yanında olduklarını görüyoruz. Patronlar koltuğuna, polisler giydiği üniformaya güveniyorlar. Onların sayesinde kendilerini özgüvenli hissediyorlar. Onlar varsa biz varız, biz varsak onlar var! O koltuğu, o üniformayı bir yana bırakıp öyle işçilerin karşısına çıkmalılar. Ama çıkamazlar, öyle olsa bunları yapamazlar. Biz direnişteki kadınlar olarak hem içerideki tacizci amirleri kovacağız hem de patronlara gün yüzü göstermeyeceğiz. Bizim amacımız da bu.

8 Mart'ta izlediğim videoda bir kadın şöyle diyordu; "Ben ölürken, tecavüz edilirken, şiddet görürken devlet neredeydi de ben 8 Mart'ta kendi hak-

11'e kadar karakolda gözaltında kaldık.

Bizim bir talebimiz de tacizci amirlerin işten atılması üzerinedir. Bu konuyla ilişkin olarak o gün oraya o barikadı kurduk. Benim aynı gün 2 gözaltım arasında olan bir gerçek vardı. O tacizci amirlerinden birisi arabasını park edip, hiçbir şey olmamış gibi "Ben buradayım, siz hiçbir şey yapamıyorsunuz" der gibi önümüzden geçerek bizi tahrik etmeye çalıştı. Buradaki amacı, bizi orada kıskırtarak polisler de oradayken onların korumasına güvenerek olay çıkmasını ve haklıyken haksız duruma düşmemizi istemesiydi. Biz orada ona uymadık. Sadece teşhir etmek amacıyla, sloganlarımız ile ona karşı geldik. Bununla gelişen olayla

geldi kahvaltı bile yapamadan, çay içmeden çalıştık. Kod-29 yasası, işçinin ahlaki yasalara uymadığı için işten atılması için bir sebep iken tacizci amirler orada çalışmaya devam ediyor. Aslında bu yasa içeriğince işten atılması gereken onlar. Ama biz çalıştığımız, hakkımızı aradığımız ve sendikalı olduğumuz için bugün buradayız. Bu çok acı bir şey. Şu anda herkesin bir geçim sıkıntısı var. Kredi borçları, çocukları, kirada olanlarımız var. Çok zor durumdayız. Kod-29'dan atıldığımız için işsizlik maaşı da alamıyoruz. Sonuç olarak ne kadar gözaltına da alsalar, yılmadan yıkılmadan direnişimiz ile hakkımızı aramaya devam edeceğiz. Bizi hiçbir kuvvet yıkamaz. Gözaltı olduğu gün biz iki farklı yerde direnişimizi sürdürüyorduk. Bir kısmımız Migros depo

kim olan yürüyüşe katılmak isterken mi devlet olmaya başladı?" Bana bir şey olurken devlet neredeydi?

Her kadının başına gelebilecek bir durum bu ve bir garantisi yok! Tüm bunlara karşı kadınlar sesini çıkarmaya, susmamaya başlayınca sorun oluyor. Herkesin o duvardaki "adalet" yazısına bakıp utanması lazım. Tabelayı oraya asıyorlar fakat adalet, hak, hukuk diye bir şey yok!

Polisin Tuncay Özilhan'dan emir aldığı söyleniyor mi?

67 gündür burada direnirken, yasadışı hiçbir şey yoktu. Hiçbir özel mülk alanı yoktu. 60. günde Migros önü özel mülk alanı ve karakol olmaya başladı. Sanki bizimle savaşmaya gelmişler gibi boyumuz kadar silahlarla karşı karşıya gelmiş durumdayız. 4 Mart'ta artık kadın arkadaşlarımız daha fazla baskı görmesin diye sesimizi duyurmak istediğimiz için yolu kapattık. Çünkü hala içeride çalışan arkadaşlarımızdan baskı gördüklerine dair bilgiler alıyoruz. Kadınlar 3 şekilde tehdit edilerek tacize maruz bırakılıyor. "Kendi rızan ile benim sana dokunmama izin vereceksin ya senin ailen bunu duyacak ya da işten kovulacaksın!" Biz bunu duyduğumuz için onlara göz korkutma, mesaj vermek amacıyla barikat kurduk. 5 Mart'ta her gün yaptığımız rutin işlerle direnişten fotoğraflar çekiyorduk. O gün çektiğimiz fotoğraf yüzünden Aynur arkadaşımızı gözaltına aldılar. Apar topar diğer kadın arkadaşlarımızdan ayırarak fiili gözaltı yaptılar. Bir nevi alıkoydular. Madem polisin görünmesini istemiyorlardı her gün fotoğraf çektiğimiz yerde ne işleri vardı? Bizim muhatabımız onlar değildi! Bizim muhatabımız; içeride koltuğunda, sıcak çay içen kişilerdi. Ayrıca US Grup'tan Veysel Cingöz, sosyal medya üzerinden bize bir mesaj gönderdi. "Onların yaptığı kurgu. İftira atıyorlar, asil ahlaksız, edepsiz olan onlardı, kadın arkadaşlarımız iyi şartlar altında çalışıyor" diyerek bizi yalancı çıkarmaya çalıştı. Tüm bunlar üst üste biriktiği için biz de buna son vermek istedik ve o barikadı kurduk. Amacımız işçilerin değil, patronların önünü kesmekti. Bir tanesi çıkıp bizimle muhatap olsun, sesimizi duyusun istedik. Ama 4 kadın arkadaşlarımızla sıkıştırılarak, sürüklenerek gözaltına alındık. Bizi burada suç işliyormuşuz gibi göstermeye çalıştılar. Tuncay Özilhan, buradaki kadınların,

işçilerin hangi şartlar altında çalıştığını bilmeden, bu kadınlar ahlaksız, işçiler yalan söylüyor diyerek direnişimizin asılsız olduğunu söyledi. Biz Tuncay Özilhan ve Veysel Cingöz'ü direnişe çıkana kadar tanımıyorduk. O nasıl biliyor ki hepsini yalanlıyor. Onlar sadece paralarına para katma, servetlerine servet katma peşinde. Buradaki işçileri düşünmüyorlar.

Burada yaptığınız yol kapatma eylemi içeride çalışan işçiler için nasıl bir etki oluşturdu?

Direnişimizle birlikte içeride pek çok şey değişti. Sırf kadınların gözünü boyamak için 8 Mart'ta kadınlar için pasta alındı. Önceden böyle bir şey hiç yapılmamıştı. Bu da direnişimize katılmasınlar, aslında burada her şey yolunda demek içindi. Oysa ki aynı zamanda biz dışarıda gözaltına alınıyorduk. Burada veya her yerde mağdur olan kadın arkadaşlarımız adına sesimizi duyurmaya çalışıyoruz. Onların da sesi olmak istiyoruz. Onların da sesi olacağız zaten. Bu tarz göz boyamalara inanmamaları gerekiyor. Çünkü bunlar gelip geçici. Bu zamana kadar çalışan işçilere yapılan hiçbir iyilik yokken şimdi 8 Mart'ta içeride pasta kesilip kadınlara hediyeler verildi. Tüm bunlar bizim buradaki direnişimiz sayesinde oldu. Biz burada kadınları savunmasaydık, baskılar daha çok artardı. Bu direniş olmasaydı daha farklı baskılar olabilirdi. Daha önce kadın ve erkek olarak 700 kişi için iki tuvalet vardı. Fakat direniş sayesinde içeriye yeni tuvaletler yapıldı. Mola saatinde çay içmek için küçük masalar vardı ve 700 kişiye yetmiyordu. Rampalarda mola saatimizi geçiriyorduk. Soğuk havalarda dışarıda zor durumda kalıyorduk ve depolara da girmek yasaktı. Direnişimizden kaynaklı mola yerleri yapıldı ve iş çıkış saatleri daha erken olmaya başladı. Şimdi bir iyileştirme söz konusu. Buradaki hiçbir kadın arkadaşımız boyun eğmemeli, yaşadıklarına göz yummamalı. Kadın gücüne inanmalı. Korkuyorlarsa, ürküyorlarsa bizim buradaki direnişimiz akıllarına gelmeli. Biz her zaman onların yanındayız ve onların sesi olacağız. Biz var olduğumuz, bir olduğumuz sürece işçi ve kadın düşmanı olan patronlar yok olacaklar. Biz gücümüze güç katarak onların karşısında olacağız. Yeter ki kimse onlara boyun eğmesin, onların kölesi olmasınlar ve yumruklarını o masaya vursunlar! Biz herkesin sesi ve zaferi olacağız!

Bayrampaşa Belediyesi işçileri

dayatılan sefalet sözleşmesine karşı eylem yaptı

HABER MERKEZİ- Bayrampaşa Belediyesi önünde toplanan işçiler en az 30 aydır uygulanmayan toplu sözleşmelerinin uygulanmasını istedi. Belediye yönetiminin dayattığı asgari ücret düzeyindeki yeni toplu sözleşmeyi imzalamayacaklarını duyurdular.

KHK ile belediye şirketlerine geçirilen ve Yüksek Hakem Kurulu tarafından bağitlanan sözleşmeyle 2 yıl yüzde 4'lük zamma mahkûm edilen

yönetiminden para alıyor. Ben sendika temsilcisiyim Kod-29 ile işten atılmış olmak zoruma gitti" diye konuştu.

30 AYDIR SÖZLEŞME UYGULANMIYOR

İşçilerin avukatı Ahmet Baran Çelik, "KHK ile kadroya geçirilen işçilerin YHK tarafından bağitlanan sözleşmesi 2018 yılında sonlanınca dönemin şartlarına göre iyi denebilecek bir sözleşme imzalanmıştı. O sözleşmeye göre işçiler asgari ücretin yüzde 35 üzerinde bir ücret alacaktı ancak 2 yıldır bu ücretler ödenmiyor. Belediye yönetimi ve belediye şirketi ilk sözleşmeyi tanımayaarak asgari ücret düzeyinde yeni bir sözleşme

Bayrampaşa Belediyesi işçileri, 2018 yılında belediye yönetimi ve belediye şirketi BAYPAŞ ile asgari ücretin yüzde 35 üzerinde ücret alacakları sözleşmeye imza attılar ancak en az 30 aydır bu sözleşmeye uyulmuyor. İşçiler, belediye binası önünde eylem yaparak sözleşmeye uyulmasını istediler.

İŞYERİ TEMSİLCİSİ KOD-29 İLE İŞTEN ATILDI

Yeni toplu sözleşme dayatmasına karşı çıktığı ve başta imzalanan sözleşmenin uygulanmasını istediği için Kod-29 ile işten atılan Hizmet-İş Sendikası 4 No'lu Şube işyeri temsilcisi İzzettin Akan, "Belediye bize asgari ücretin altında bir sözleşme sundu biz de bunu kabul etmedik ve hukuki yollara başvurduk. Bununla birlikte baskı ve mobbing başladı. Dayatılan sözleşmeyi imzalamayan işçilere yevmiye cezası kesildi. En son da işçiler işten atılmaya başlandı. Biz fakiriz biz garibanız ama uysal koyun değiliz" dedi.

İşçilerin aleyhinde şahitlik yapmayan işçilerin cezalandırıldığını söyleyen Akan, "Maalesef bu süreçte sendikayı arkamızda görmedik. Sendika belediye yönetiminin arkasında durdu işçilerin arkasında durmadı. Sanki sendika işçilerden değil de belediye

imzalamak istiyor. Bu sözleşmeyi dayatırken işçiler birçok baskıya maruz kalıyor. İşçilere, 'Bunları imzalamazsanız işten atılırsınız. Daha ağır işlerde çalışırsınız' denilerek işçiler yıldırılmaya çalışılıyor" dedi.

Dava sürecinin devam ettiğini söyleyen Çelik, "Belediye kendi sözleşmesine uymuyor maalesef ve işçileri mağdur ediyor. Bugün asgari ücret alıyor bu işçiler. 30 aydır işçilerin ücretleri sözleşmeye rağmen asgari ücret üzerinden ödeniyor" diye konuştu.

SENDİKA ARKAMIZDA DURMADI

AKP'li Bayrampaşa Belediyesi'nde Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş Sendikası'nın tutumunu eleştiren belediye işçisi, "Sendika şu ana kadar hiçbir zaman arkamızda durmadı. Söyledikleri ile yaptıkları birbirine uymuyor. Yönetimin arkasındaymış gibi duruyorlar. Sendika aidat almasını biliyorsa bizim yanımızda niye durmuyor. Eğer bizi savunmayacaksa işçi kendi başının çaresine bakacaksa aidat almasınlar feshedilsin sendika" dedi.

Her şey dahil 3 bin 300 lira aldıklarını söyleyen işçi, "Maltepe ve Kadıköy baz alınsın. Cumhurbaşkanı bize kadrolu diyor, kadroluyla alakamız yok" diye konuştu.

Newroz'u Kuşanalım, İsyanı ve Mücadeleyi Büyütelim!

Newroz Bang a Serhildan û Tekoşine! Newroz Pîroz Be!

Büyük isyanlar ve uyanışın, zulme karşı başkaldırının, baharın muştusu Newroz'u bir kez daha zalimlere karşı direnişin sürdüğü bir dönemde karşılıyoruz. Demirci Kawa'nın zalim Dehak'a karşı Newroz ateşini harlayan isyanı ve direnişi, bu Newroz'da da dünya halklarının ellerinde meşale olmaya devam ediyor.

Devam ediyor çünkü; emperyalist-kapitalist sistemin dünya halklarına açlık ve yoksulluktan başka vadettiği bir şey yoktur.

Salgın krizi, yaşanan krizi alabildiğine derinleştirmiş egemenler salgını da dünya halklarına ve işçi sınıfına dönük saldırının bir kaldıracı haline getirmiştir. Emperyalist-kapitalizm; ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel vb. her anlamda çürümüş ve yıkılmaya mahkûmdur. Sefalet, açlık ve kan üzerinde sermayesini yükselten bu bir avuç sömürücü asalağın düzeni olan emperyalist-kapitalizm, ayakta kalmak için salgında da vekalet dayalı bölgesel savaşlarını sürdürmüş, salgının faturasını emekçilere çıkararak bir dizi baskıcı, faşist yasayı ve hak gasplarını pandemiye bahane ederek hayata geçirmiştir.

Coğrafyamızda da hâkim sınıfların içerisinde bulunduğu yönetim krizi derinleşmiş ve klikler arası dalaş ve gerilim alabildiğine kızışmış durumdadır. Garê'de ortaya çıkan hezimet tablosunda "milli birlik ve ortak tutum arayışı"nda uzlaşılammamış, itiraf edilen başarısızlığın müsebbibi kavgasına tutuşulmuştur. Bu krize ve birikmiş sorunlara çözüm bulamayan Türk hakim sınıfları dümeninde bulunan AKP-MHP faşist bloğuyla emekçi halka, işçilere, Kürt ulusuna, kadınlara ve devrimci-demokratik ilerici güçlere saldırıyor. Bu saldırılar özellikle Kürt ulusal mücadelesi ve onun politik-askeri

kazanımlarına yönelerek devam ederken en geniş kitleler bu süreçte ağır bir şovenizm kampanyasına tabi tutulmaktadır. Faşist diktatörlük var olan çok katmanlı kriz karşısında saldırı dalgasını kesintisiz sürdürme eğilimi için-

deyken bir yandan da AB'ye ve emperyalist efendilerine "şirin gözükecek" reformlar açıklamaktadır. Ekonomiden, siyaset ve hukuka kadar bir dizi reform açıklanırken bu reformların yeni anayasa ile neticelendirileceği belirtilmektedir. Diğer yandan HDP'yi kapatma dahil bir dizi seçeneği masaya yatırdıklarından bahseden egemen sınıflar, Kürt ulusal mücadelesini soluksuz bırakmaya dönük askeri, siyasi bir dizi politikayı daha hayata geçirme hedefindedir.

Kürt ulusu ve Ortadoğu halklarının isyan ve başkaldırı günü Newroz; bir kez daha cüreti, cesareti kuşanmanın Dehak'tan bugüne ezilenlerin tek seçeneği olduğunu göstermiştir. Asur şehir devletlerinin Dehak'ı da günümüzün modern Dehaklar'ı da gerici, baskıcı ve sömürücüdür. Bundandır ki Newroz binyıllardır direnişin ve isyanın meşalesidir. Demirci Kawa'nın Dehak'a karşı yakmış olduğu isyan ateşinden ilham alan Ortadoğu halkları gibi Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi de var olan sı-

nırları kabul etmeyen direngen çizgisini Newroz'un ruhuyla birleştirmiştir. İlk meşale direniş ile 21 Mart 1982 yılında yakıldı. 12 Eylül AFC'sinin en kanlı ve işkenceci uygulanmaların yaşandığı Diyarbakır zindanında komünist,

dönük saldırılarına karşı tüm halka tereddütsüz bir direniş çağrısıdır. Faşist diktatörlük bunu iyi bildiği için talepleri kabul etmeyerek bu direnişleri boğmaya, bastırmaya çalışmaktadır. İçinden geçtiğimiz tarihi koşullarda hakim sınıflar, yöneteme sarmalı içinde bulunduğu için daha da fazla zayıflamaktadır. İşçilerin, emekçilerin, üniversite öğrencilerinin özerk-demokratik üniversite direnişlerinde olduğu gibi tutsakların direnişlerine karşı saldırgan, tehditkar veya sessizlik içinde boğma politikasını hayata geçirmektedir.

Tel örgülerden yayılan isyan türkülerini, dağlardan yükselen

devrimci, yurtsever tutsakların başlatmış olduğu direnişte, dayatılan teslimiyeti kırmak için arayışa giren Mazlum Doğan üç kibrit çöpü yakarak ölümsüzleşti. 90'lı yıllarda ise Newroz Kürt ulusal mücadelesinin gelişimine paralel politikleşerek ve kitleselleşerek sürmüş, Cizre, Nusaybin, Silopi ve İdil'de kan can ile bedeller vererek Newroz ateşi harlanmıştır.

Zindanlarda can bedeli büyüten Newroz bugün de zindanlarda süren direniş ile karşılanıyor. T. Kürdistanı, S. Kürdistanı ve I. Kürdistanı'nda Kürt ulusal mücadelesi ağır bir baskı, işgal ve tecrit altında iken İmralı'da ise Abdullah Öcalan yine ağır baskı ve tecrit altındadır. Abdullah Öcalan'a uygulanan tecridi ve Kürt ulusuna dönük faşist baskıları protesto etmek amacıyla Türkiye hapis-hanelerinde bulunan binlerce PKK'li tutsağın açlık grevi 110'lu günlerini geride bırakarak devam ediyor.

Hapishanelerdeki açlık grevi eylemleri diz çökmeme beyanı ve faşizme, faşizmin Kürt ulusuna

başkaldırı şiarlarını, 4 parça Kürdistan'daki Newroz ateşlerinden yükselen isyan zılgıtlarını duyuyoruz. Bu isyana ve sese ortak olmak, baharı direnişle karşılamak anın görevidir. Gelen bahar ve zaferin muştusu Newroz; Türk-Kürt ezilen milliyet ve inançlardan tüm emekçilerindir. Baharı ve özgür, eşit bir geleceği kazanmak için Newroz'a, alanlara akalım. Newroz'u emekçi halkın isyan, özgürlük ve eşitlik çıığına dönüştürelim. Öfkemizi ve isyanımızı örgütleyerek zulmün üstüne üstüne Kawalaşarak yürüyelim. Tüm halkımızı Partizan coşku-muzla meydanlarda, emekçilerin yaşadığı mahallelerde ve sokaklarda buluşmaya çağırıyoruz!

Newroz Pîroz Be!

Bijî Newroz!

Kahrolsun Patron-Ağa Devleti!

Yaşasın Kürt Ulusunun Özgürce Ayrılma Hakkı!

PARTİZAN

Mart 2021

Newroz Serhildanê! Serhildan Rewa Ye!

Newroz mitolojik bir anlatı olarak büyük bir isyanın, Dehak adlı bir tiranın Demirci Kawa liderliğinde birleşen halkın önüne geçilemez başkaldırısıyla yok edilmişinin anlatımıdır. Bu anlatı bir olaydan söz ediyor olsa da Newroz böyle ele alınmamalıdır; tarih böylesi büyük isyanların, direnişlerin anlatılarıyla doluyken bizim bu anlatıyı birçok isyanın da anlatısı olarak ele almamız yanlış olmayacaktır. Çünkü bilinen tarih zorbalığa dayalı devasa sistemlerin çürüdüğü anlarda halk kitleleri tarafından, bazen bir demircinin ocağından alınan bir kıvılcımla tutuşturdukları ateşle yakmalarıyla doludur. İsyen etmek meşrudur; tarih de -bir cümlede tanımlanacaksa eğer bu meşruluğun her seferinde daha gelişkin sistemlerin önünü açarak gerçekleşmesidir. Çoğunlukla meşru isyanlar olan halk isyanları tarihsel ilerlemenin kaçınılmaz ve yalın biçimleridir. Bu anlamda Newroz günümüzün de kaynağı olan büyük bir isyanın adıdır. "Newroz İsyandır; İsyen Etmek Meşrudur" diye haykırdığımızda aslında bize tarihin bugün yüklediği sorumluluğu hatırlıyor ve hatırlatıyoruz.

O halde isyanı Newroz'u kutlamak bugünkü isyanın koşulları içinde bir çalışma, tavır, politika gerektirir. Şaşırtıcı olmamakla beraber Newroz kutlamalarının bugünün isyan biçimleriyle, halk gerçekliğiyle beraber düşünülmemesi bizim karşı çıkmamız gereken bir özelliktir. Newroz'un bir Kürt isyanı olup olmaması veya Ortadoğu halklarının ortak bir bayramı olup olmaması günümüz isyanlarının da kaynağı olarak Newroz'dan söz edildiğinde önemsizdir. Kuşkusuz Kürt ulusunun tarihsel varoluşunu kavramasında ve ulus bilincini, diğer her ulusun yaşadığı gibi olabildiğince gelişmiş olarak yaşamasında Newroz'un tartışılmaz bir yeri ve önemi vardır ve olacaktır. Kürtler aynı ulusal bilinçle ezen ulusun hâkim sınıflarının ve uluslararası tekeli güçlerin zorbalığına karşı Newroz'u kutlamaya devam edeceklerdir ve biz de komünist bir tavır olarak bu haklı kutlamanın yanında yer alacağız. Bunun doğru ve devrimci bir tutum olarak sürdürülmesinden vazgeçilmeyecektir. Ne var ki bu tutum Newroz'un günümüz isyanlarıyla birlikte kavranması bakımından eksiktir.

Günümüz isyanları dediğimiz prole-

ter devrimlerdir. Newroz bize tarihin, nihayetinde ve en yalın olarak nasıl yazıldığını anlatır dedik. Proleter devrimciler tarihten öğrenmeyi bilen devrimcilerdir ve öyle olmayı sürdürmelidirler. Newroz bizim için Kürt ulusal bilinçlenmesinin bir aynası ve Kürt tarihinin en önemli olaylarından

birisi olduğu kadar, belki de bundan daha da fazla bir proleter devrim türü olan demokratik halk devriminin kavranması ve örgütlenmesi için bir araçtır; bir öğrenme aracıdır.

Demirci Kawa ilham aldığımız ve almaya devam edeceğimiz büyük bir halk önderidir; bugünün isyanlarının önderleri olarak komünistler; komünist partileri bugünün Demirci Kawalarıdır. Demirci Kawa köylülerin isyanına önderlik etti ve onun ocağındaki ateş köylülerin büyük isyanında yol gösteren ışık oldu. Halk o ışığın aydınlattığı yolda ilerledi. Komünistler işçi sınıfının varoluşundan hareketle analiz ettikleri kapitalist toplumun ocağında yaktıkları ateşi yükselttiler ve yükseltmeye devam ediyorlar. Bu ateş önce Marksizm, sonra Marksizm-Leninizm ve sonra da Marksizm-Leninizm-Maoizm olarak büyüdü. Bu nedenle biz Newroz'u sadece Kürt halkının ulusal bilincindeki haklı yeri bakımından kutlamamalıyız. Bunu yapmakla beraber Newroz'u işçi sınıfı önderliğindeki isyanların kaynağı olarak da kutlamalıyız. Bu bayramı bir halkın haklı isyanı olmakla beraber bugünün devrimci sınıflarının haklı isyanının yol göstericisi olarak da kavramalı ve anlatmalıyız. Türkiye halkı çeşitli ulus ve azınlıklardan tüm bileşenleriyle Newroz'u kendi haklı öfkelerinin yol göstericisi olarak öğrenmelidirler. Bunu yapabil-

melerinin birinci koşulu komünistlerin Newroz'u tam da böyle kavramaları ve buna uygun örgütlemeleridir. Newroz İsyandır; İsyen Etmek Meşrudur dediğimizde bugünün isyanına proletarya önderliğindeki halkın halk demokrasisi için isyanına çağrı yaptığımızı unutmamalıyız. Newroz'u

proleter bilinçle, proletaryaya mal ederek, o seviyeye taşıyarak ve devrimimizin gerekleri ile beraber kutlamalıyız. Devrimi istemek, haykırmak için nedensiz olduğumuz ileri sürülemez. Newroz bize bunu binlerce yıl öncesinden öğretiyor. Öğrenmekten çekinmeyelim!

Kürt ulusunun ruhu ve kaniyle bezediği ve faşist-şoven devletin saldırılarına karşı yüksekte tuttuğu Newroz bayrağı şimdiki şartlarda işçi sınıfının, köylülerin, emekçi kadınların, geleceği karartılmış gençlerin elinde Kürt halkının haklı isyanıyla dayanışma bilinciyle yaygın bir şekilde dalgalanmalıdır. Kürt halkının son büyük isyanına yönelik saldırılara bir bütün Türkiye halkı olarak karşı durulması gerektiğini kavramalı ve bunu örgütlemeyiz.

En son Garê'de gerçekleştirenlerin bilinç bulanıklığı yaratmak amaçlı yapılandırılmış terörizm yaftasıyla devletin salt PKK'ye karşı askeri bir hamlesi değil, bundan çok daha fazla olarak Türkiye halkına karşı geniş ve çok boyutlu saldırılarının bir parçası olduğu artık belirgindir. Cumhurbaşkanı'nın ilkin müjde sözüyle duyurduğu askeri hamle toplumun siyasi ve kültürel olarak nasıl dizayn edilmeye çalışıldığını göstermiştir. Halk kitlelerinden, içinde buldukları koşulları, temel gereksinimlerini karşılamak için dahi

çok zorlu çalışma şartlarına zorunlu bırakıldıkları gerçekliğini, bunun sonucu olan yoğun çileye rağmen gene de geleceksizliği, güvencesizliği, asgari yaşam standartlarından uzaklığı unutmaları, görmemeleri ya da kabullenmeleri istenmektedir! Çünkü güya devlet uluslararası büyük bir saldırıya karşı savaşmaktadır! Çünkü PKK emperyalizmin bir taşeronu olmaktan ibarettir! Çünkü onlara göre devrim halkın inisiyatifine dayanan bir büyük kitle eylemi değil de dış güçlerin devlete bir darbesi olmaktan başka bir şey değilmiş! Oysa ne PKK bir taşeron örgüttür ne de devrim dışarıdan örgütlenen bir eylem olabilir. Bütün bunlar ülkedeki egemen faşist güçlerin her gün bir öncekinden daha pervasız görünen saldırılarıyla gündemleşen, gelişen ve önünün alınamayacağı her defasında ispatlanan, üzerindeki baskılardan, vurulduğu zincirlerden halkın kurtulma çabasının veya eğiliminin sonucudurlar.

Garê'de bir biçimde katledilen esir asker ve devlet ajanları egemen güçlerin gerçek yüzünü, dayandıkları esas güçleri, kim için yönettiklerini ortaya çıkarmıştır. Devletin yerli veya milli nitelikten ne derecede uzak olduğunu, emperyalist güçlerin maşası olmak dışında yozlaşmış, tamamen gerici nitelikteki sınıfların, bürokrat ve büyük komprador sınıfların bir aygıtı olduğunu bundan daha iyi ne gösterebilirdi!

Yönetmeyi başarmak için saldırmaya devam edecekler ve Garê'de olanlar bu saldırıların en rezil biçimlerde gerçekleşebileceğini gösteriyor. Devlet her şeye karşı hem yenilgisini hem de büyük açmazını önemli derecede gizlemeyi başardı; çünkü bunları açıkça teşhir edecek güçler büyük bir baskı altındalar ve aynı zamanda ciddi derecede yetersiz durumdadır. Bu yetersizliğin temel nedeni kitlelere dayanan devrimci bir çalışmanın olmayışı ya da zayıf oluşudur. Newroz bize kitlelere yönelen bir kıvılcımın büyük bir devrim ateşine dönüşebileceğini öğretiyor. İşçi sınıfının kapitalizm ocağından aldığı kıvılcımın devasa bir ateşe dönüşebileceğini Sovyetlere dönüşen Rusya'da, ÇHC'nin kurulduğu Çin'de ve proleter devrimler çağının büyük halk devrimlerinde gördük. Newroz'u proletaryanın devrim yolunu aydınlatan bir meşale gibi kutlayalım, meşru isyan eylemini Newroz kutlamalarıyla yayalım!...

İşçi Faaliyetlerimizi Yoğunlaştıralım; Sınıfı Örgütleyerek Harekete Yön Verelim

Kolektifin bir bütün olarak sınıfa yönelimini güçlendirmek üzere, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a uzanacak yoğunlaşmış bir büyük çalışma göreviyle yüz yüzeyiz. Bu çalışma tüm alanlarımızı kapsayan bir nitelikte olacaktır. Çalışmanın hedefleri ve biçimi olabildiğince somut ele alınacaktır. Tüm alanlarımızla belli bir biçimde, birlikte bu hedeflere ulaşmanın yolları aranacak ve aynı zamanda alanlarımızın ortaya koyduğu ihtiyaç ve katkılara paralel bu yoğunlaşmış çalışma zenginleştirilmeye çalışılacaktır. Halihazırda işçi çalışmalarımızın olduğu işkolları, sendikalar, fabrikalar, şantiyeler, mahalleler ve ilçelerdeki varlığımızın güçlendirilmesi ve geliştirilmesi özellikle hedeflenecek ve dört bir yana yumruk sallamaktan uzak durulacaktır.

Yoğunlaştırılmış işçi sınıfı faaliyetimizin dayanacağı iki eksen; somut ilişki ve örgütlenme ile ajitasyon/propaganda çalışmaları olacaktır. Bu iki eksene bağlı olarak, belirlenmiş hedefler doğrultusunda kurulacak ve gelişecek somut ilişki ve örgütlenme çalışmalarının esası olarak ele alınacak; Ajitasyon ve Propaganda (A-P) çalışmaları bu temelin üzerinde yükseltilecektir. İki aylık bu faaliyet dar kapsamlı, parlayıp sönen bir yönelim ve çalışmanın değil kalıcı ilişki ve örgütlenmeler yaratmanın, amacın da geliştirilerek büyütüleceği, orta ve uzun vadeli hedeflerin temellerinin atılacağı bir çalışma olacaktır. Bu yoğunlaştırılmış çalışma, takvimlendirilmiş dönemi bittikten sonra da oturtulmuş yönelim ve gelişecek olanaklara paralel sağlanmış kazanımlara uygun olarak belirlenecek daha net hedeflerle sürdürülecektir. Faaliyetimiz, kolektifin bugünkü örgütsel durumuna uygun olarak gerçekçi bir biçimde ele alınacak, görece dar ancak yoğunlaştırılmış hedeflerle verim ve başarı sağlanması amaçlanacaktır.

İŞÇİ FAALİYETİMİZİN BU DÖNEMKİ ANA MERKEZLERİ VE HEDEFLERİ

BELEDİYE İŞÇİLERİ

Belediye işçileri genel krizden kaynaklanan ve pandemiyle gelişen, hükümete veya düzen partilerine bağlı belediyelerin saldırıları ve özel olarak da sendika bürokrasilerinin saldırısı altındadır. Düzen partileri arasındaki

iktidar için rekabetin bir sonucu olarak genelde sendikalara, özeldense kamu alanının da örgütlü sendikalara yönelik müdahaleler artmış durumdadır. Her kliğin iktidarda kalma ya da iktidara gelme stratejisinde işçi sınıfını; bunun için de sendikaları kontrol etme amacı belirgindir ve özel olarak belirtmeliyiz ki değişmezdir. Bugün bu saldırı, ekonomik biçimiyle, işçilerin ücret ve haklarını kontrol altında tutmaya, güvencesizliği derinleştirmeye dönük politikalarla iç içe yürümektedir. Belediye işçileri özgülünde, belediyeye bağlı şirketlerde ve taşeron şirketlerde çalışan işçilerin sayısı yükselir ve işkolunu belirlerken belediye-

de kadrolu işçilerin sayısı her geçen gün düşmektedir. Doğal olarak bugün belediye işçilerinin ve onların mücadelelerinin ana gövdesi ve eksenini şirket çalışan işçilerdir. Belediye yönetimleri ise çoğu yeni sendikalı olan ve adım adım haklarını artırmak isteyen bu işçilerin mücadelesini kontrol altında tutmak istemektedir; bunun için bir yandan baskı ve manipülasyonu artırmakta bir yandan ise sendika bürokrasisini daha aktif kullanmaktadır. Ancak bu alandaki sendikal mücadelenin gelişim seyri ilerleyen dönemlerde de devam edecektir. Bu işçiler sendika bürokrasilerini zorlayacak, aşağı edebilecek potansiyeli kendilerinde güçlü bir biçimde taşımaktadırlar. Bu işçiler heyecanlı, istekli, kararlı bir duruş göstermektedirler ancak henüz sınıf bilinci bakımında zayıf durumdadır ve sendikal mücadele deneyimleri de yenidir. Bu nedenle hak için mücadeleleri kabarma ve kırılma eğilimlerini aynı anda gösterebilmektedir.

Doğal olarak faaliyetimizin belediye işçileri ayağında bu işçiler yani şirket çalışan işçiler ana eksenini oluşturacak ve faaliyetimiz onlara sınıf bilincini geliştirmek üzere, bunun önünü açmak üzere sendikal bilinç taşımayı hedefleyecektir. İşçilerin mücadelesinde DDSB çizgisinin hâkim kılınması, aynı işçilerin DDSB'yle ilişkilendirilmesinin sağlanması ve üyesi oldukları sendikada daha aktif roller almaları için teşvik edilmeleri devamındaki hedefimiz olacaktır.

Somut olarak; geçmiş dönemlerde sendikal örgütlenme ve direniş süreçlerinde aktif olarak yer aldığımız tanımlı ilçelerde işçi ilişkilerimiz üze-

rulması ve ilişki ağının geliştirilmesi gerekmektedir. DDSB çizgisinde çalışmaya açık ve uygun işçilerle yürütülecek çalışma ve yapılacak toplantılarla bu alanlardaki uzun vadeli hedeflerimizin alt basamakları oluşturulmalıdır. Yoğunlaştırılmış çalışmamızın bu alandaki kısa/orta vadeli somut hedefi budur.

Bahsettiğimiz bu alanlarda da faaliyetimizin olduğu işçi ve emekçi semtleri bu çalışmada özel bir işleve sahip olacaktır. Bu bölgelerdeki birçok semtte ilişki ağımızın genişliği ve faaliyetimizin varlığı önemli bir avantajdır. Bu olanaklar doğru bir biçimde değerlendirildiğinde önemli sonuçlar elde edebileceğimiz bir gerçektir.

Yoğunlaştıracığımız işçi faaliyetlerimizin belediye işçileri özgülündeki yönelimini bu iki ana eksen üzerinden temellendiriyoruz: Sendikal alan üzerinden halihazırda örgütlü olduğumuz yerler ve yine son grev/TİS süreçlerinin yaşandığı bölgeler. Faaliyeti bu şekilde tanımlamak, gücü yoğunlaştırmak ve derinleşerek yaygınlaşabilmek için zorunludur. Diğer yandan bu iki eksenin dışında da faaliyet koşulları ortaya çıkabilecektir. Yine İstanbul dışındaki iller bakımından tanımlama ve planlamalar yapılmalıdır. Bunlar süreç içerisinde, ana yönelimleri sekteye uğratm-

yacak biçimde, faaliyet alanlarımızın öneri ve planlarına göre tanımlanabilir ve koordine edilebilir.

DERİ ve TEKSTİL İŞÇİLERİ

Pandemi bahanesiyle çalışma koşulları ve iş güvencesi bakımından ciddi sorunlarla yüz yüze olan milyonlarca deri ve tekstil işçisi, örgütsüzlük nedeniyle yoğun bir sömürüye maruz kalıyor. Büyük fabrikalardan merdiven altı atölyelere kadar her bir alana dağılan bu işçiler işçi sınıfı içerisindeki faaliyetlerimizde önemli bir yerde durmaktadır. Yine bu alanda uzun yıllara dayalı sendikal çalışmalarımızın bulunması ve var olan ilişkilerimiz, faaliyetimizin şekillendirilmesinde önemli bir etken olmaktadır. Sendikal örgütlenme çalışmasıyla paralel bir biçimde DDSB örgütlenmesinin geliştirilmesi, hedeflenen fabrika ve bölgelerde DDSB anlayışıyla hareket eden komitelerin kurulması somut

rinden diğer işçilerle bağlar güçlendirilmeli, periyodik ziyaretlerle ve çalışmalarla bilinçlendirme ve A-P faaliyetleri hayata geçirilmelidir. Bu işçiler içerisinde DDSB anlayışına sahip komitelerin oluşturulması hedeflenmelidir. Yoğunlaştırılmış faaliyetimizin belirlenen alanlarda belediye işçileri içerisindeki somut hedefi budur. Bu hedef doğrultusunda işçilerin yaşam alanları da çalışma alanlarımız olacaktır ve bu anlamda öne de çıkarılmalıdır. Bu alanlar sınıf çalışmamıza hizmet eden önemli bir ayak olacaktır.

Yakın zamanda grev ve TİS süreçleri yaşayan belediye işçilerinin de çalışma alanları faaliyetimizin orta-uzun vadeli bir hedefi olacak şekilde yeni çalışma alanları olarak ele alınacaktır. Buralarda belediye işçileriyle ilişkilerin açığa çıkarılması, başta işyeri temsilcileri ve öncü işçiler olmak üzere işçilerle somut, sürekli bir temas ku-

Somut olarak; geçmiş dönemlerde sendikal örgütlenme ve direniş süreçlerinde aktif olarak yer aldığımız tanımlı ilçelerde işçi ilişkilerimiz üzerinden diğer işçilerle bağlar güçlendirilmeli, periyodik ziyaretlerle ve çalışmalarla bilinçlendirme ve A-P faaliyetleri hayata geçirilmelidir. Bu işçiler içerisinde DDSB anlayışına sahip komitelerin oluşturulması hedeflenmelidir. Yoğunlaştırılmış faaliyetimizin belirlenen alanlarda belediye işçileri içerisindeki somut hedefi budur. Bu hedef doğrultusunda işçilerin yaşam alanları da çalışma alanlarımız olacaktır ve bu anlamda öne de çıkarılmalıdır.

hedeflerimizdir. Bu amaçla A/P çalışmalarımızı buralarda yoğunlaştırmalı, işçilerle küçük çaplı da olsa sendikal eğitim çalışması, paneller, etkinlikler yapılmalı yine her türlü etkinliğimize buralardan işçileri davet etmek ve katmak amaçlanmalıdır. İşçilerin ortaya çıkan direniş ve eylemleriyle dayanışmanın yükseltilmesi, bu tür süreçlerin örgütlenme için bir fırsata dönüştürülmesi gereklidir. Kuşkusuz bunun olabilmesi için işçilere yoğun bir emek ve zaman harcanması, öncelikle onların güven ve saygısının kazanılması gerekir.

Belirli hedeflerin dışında bu sektör işçilerinde çalışmalarımızı yaygınlaştırmanın da koşulları mevcuttur. Özellikle İstanbul'da tekstil atölyesi bulunmayan neredeyse hiçbir bölge yoktur. Birçok yerde bu atölyelerle ilişkiye geçmenin koşulları vardır. Ancak çalışmalarımızın hedefli ve planlı olması bir zorunluluktur. Bu plan ve hedef en başta sendikal çalışmalarımızın olduğu yerlerde nitelik ve yaygınlık sağlamak, devamında ise örgütlenmeye uygun atölyelerin doğru tespit edilerek alandaki çalışmalarımızın parçası haline getirilmesidir. İşçilerin sınıf bilinci ve örgütlenme talebi her yerde aynı düzeyde değildir. Bu durum işyeri ve çalışma koşulları ile yakından ilişkilidir. Sınıf bilinci kazandırmada ve örgütlemeye fabrika işçileri her zaman daha ileri özellikler göstermektedirler. Fabrika ve atölyelerin üretim kapasitesi, işçi sayısı, fason ya da ana üretici olması, belli markalarla ilişkileri, varsa geçmiş örgütlenme süreçleri, işçilerin sosyolojik-kültürel özellikleri, yaşam alanları gibi birçok etken örgütlenme çalışmasını belirleyen niteliklerdir. Tüm bu etkenlerin doğru analizlerle değerlendirilmesi ve sonuç alıcı bir faaliyetin geliştirilmesi önemlidir.

İNŞAAT İŞÇİLERİ

İnşaat işçilerinin sözleşme sürelerinin kısalığı ve şirketlere bağlı olarak hareketli yapısı, sendikal örgütlenme çalışmalarının önündeki ciddi engellerden biridir. Ancak milyonlarca inşaat işçisi ciddi sorunlarla ve hak gasplarıyla yüz yüzedir. İşçi cinayetlerinin en yoğun yaşandığı ve baskının

yoğun olduğu alanlardan biri olan inşaat sektöründe, ücret ve hak gaspı da yaygındır. İşçilerin mücadelesi parçalı da olsa süreklilik arz etmektedir. 3. Havalimanı direnişinde de görüldüğü gibi bu alandaki sömürü, baskı ve cinayetler işçiler nezdinde ciddi patlamalara sebep olabilmektedir. Pandemiyle birlikte inşaat işçilerinin önemli bir bölümü işsizlik ve geçinememe gibi sorunlarla da daha yoğun karşılaştı.

Bu alanda da sendikal çalışmalara paralel örgütlenme faaliyetlerimizin ilerletilmesi, işçilerin fiili hak alma mücadelesinin geliştirilmesi gerekmektedir. İnşaat işçilerinin geçici ve mekânsal bakımdan değişken yapısı sendikal haklar ve toplu sözleşme gibi olanakları en aza indirse de fiili-meşru mücadele biçimlerinin ve DDSB örgütlenmesinin geliştirilmesine uygun koşullar mevcuttur. Bilinçli işçilerin gittikleri her ilde ve her şantiyede yeni bağlar kurma olanakları mevcuttur. Birçok açıdan inşaat işçileri özgünlüklere sahiptir. Kurulu sendikal düzene hapsolmeden, işçilerin hak alma ve hak gasplarına karşı mücadelesi esasına dayanan güçlü bir örgütlenme faaliyeti ile yoğunlaştırıldığında önemli kazanımlar elde etmenin koşulları vardır. Bu alanda da hedeflenen bölgeleri esas almak ve süreklilik kazanan bir çalışma örgütlemek belirleyicidir.

EMEÇİ MAHALLELERİ

Yoğunlaştıracığımız faaliyetlerin dört bir yana yumruk sallamaya dönüşmemesi, kalıcı hale gelmesi ve sonuç almayı hedeflemesi nedeniyle faaliyetlerimizin bulunduğu belli iş kollarını özellikle vurguluyoruz. Diğer yandan işçi faaliyetimiz, işçi sınıfının tüm kesimlerine hitap etme ve örgütlenme olanaklarını açığa çıkarma hedefini de içermektedir. Bu olanakların ne olduğu ve nasıl bir hedefle bu alanlara yönelim gösterilebileceği de yine çalışmalarımız içerisinde kendini gösterecektir. Tüm bu görevlerin, saptanmış hedeflerin ve örgütlenme biçiminin, faaliyetimize yeni alanlar açmada ve başarılı olmasında emekçi mahallelerdeki faaliyetlerimiz önemli bir yer tutacaktır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin yaşam alanları da olan emekçi mahalleleri, sınıf çalışmasının temel ayaklarından biridir. Sınıfın örgütlenmesinin esası olarak üretim alanlarında gerçekleşebilir olması yaşam alanlarının göz ardı edilmesine yol açmamalıdır; örgütlenme zorunlu olarak buraları da kapsar. Yaşam alanları üzerinden sınıfa ulaşmanın ve üretim alanını da kapsayacak şekilde onu örgütlemenin koşulları her zaman vardır ve kolektifimizin önemli işçi örgütlenmelerinin hemen hepsi emekçi mahallelerindeki işçi çalışmaları ve örgütlenmeler bakımından zengin deneyimler içerir. Bu alandaki faaliyetlerimizin, belirlenen hedeflere de uygun olarak kendilerine en yakın olanlardan başlayarak işçileri örgütlemeye yönelmesi, bu amaçla toplantılar, etkinlikler düzenlemesi önemlidir. Her bir faaliyet alanımız bulunduğu bölgedeki işçilerin nabzını tutmalı, onların sorunlarına vakıf olmalı ve işçilere yön verebilecek bir kapasiteyi ortaya çıkarabilmelidir.

EĞİTİM VE AJİTASYON-PROPAGANDA

İşçi çalışmalarımızın örgütlenme başarısı, bu faaliyete gösterilecek yönelim kadar faaliyet içinde olanların sınıf çalışmasındaki donanımıyla da yakından ilgilidir. Bu donanımın çoğu kez belirleyici olduğu dahi söylenebilir. Kastettiğimiz donanım esasta iki biçimlidir. Birincisi işçi sınıfı mücadelesinin devrimci teorisine ve temel yöntemlerine dair bilgi sahibi olmak ve deneyimli olmakla veya deneyim kazanma çabasıyla ilgilidir. İkincisi ise işçilerin yaşadığı sorunlara, yasal ve sendikal hakları çerçevesinde yön verebilmek, onların acil ihtiyaçlarına yanıt olabilmekle ilgilidir. Açık ki bu konuda ciddi yetersizliklerimiz vardır. Yoğunlaştırılmış işçi faaliyetimizin bu yetersizliği gidermeye de hizmet etmesi gerekir. Bu amaçla belli yazı ve broşürler üzerinden eğitim çalışması yapılması yerinde olacaktır. Ancak şu unutulmamalıdır ki her bir yoldaşımızın esas alması gereken ne olursa olsun işçilere gitmek, sorunlarını dinlemek, onlardan öğrenmek ve öğretmektir. Her türlü yetersizlik sınıf çalışmasının içinde giderilebilecek ve

yine ihtiyaç duyulan bilgi ve eğitim de buradan ortaya çıkarılacaktır. Yoldaşlarımızın eğitimi, işçilerin eğitimi ile iç içe olmalıdır, bunlar aynı bir sürecin farklı düzeyleridir sadece. Bu nedenle kendimizi eğitirken işçileri bilinçlendirmeyi de aksatmamalı, işçilere dönük eğitim çalışmalarının sınıf çalışmasının temel öğelerinden biri olduğu akıldan çıkarılmamalıdır.

Faaliyetimizin işçi sınıfının geniş kesimleri tarafından görünmesi ve onlara ulaşabilmesi bakımından bildiri, afiş, bülten, gazete, sanal medya vb. birçok aracı aktif bir biçimde kullanmak zorundayız. Bu araçları kullanırken de yine belirlenen fabrikalar, işçi havzaları ve mahalleler esas alınmalı, hedef kitleye ulaşmanın yolları aranmalıdır. İşçi sınıfıyla ilişkileri güçlendirmenin önemli yollarından biri onların sesini duyurabilmek, bu amaçla sınıf gazeteciliğini güçlendirmektir. Faaliyet içindeki her bir yoldaşımız, bir anlamda "işçi muhabiri" özelliği kazanmalı; haber, röportaj, fotoğraf, video, mektup gibi tüm araçlarla işçilerin sorunlarıyla ilgilenmeli ve onların sesini duyurmalıdır. Bu sayede gazetemiz, yayın araçlarımız ve A-P materyallerimiz de işçilerden beslenecek ve onlara daha iyi hitap edecektir.

1 Mayıs'a uzanacak sınıf çalışmalarımız aynı zamanda yoğunlaştırılmış bir kitle çalışması ve örgütlenme yönelimidir. Bu yönelimin başarıya ulaşması, ileriki süreçlerde yürüteceğimiz daha ciddi çalışmaların da ön adımları olacaktır. İşçi sınıfı içerisindeki çalışmalar her zaman yoğun emek gerektirir ve daha uzun erimlidir. Bugün biz var olan çalışmalarımızı derinleştirecek ve yaygınlaştıracak yoğunlaşmayı ortaya çıkarmayı amaçlıyor ve bunun için somut hedefler koyuyoruz. Ancak bilinmelidir ki asıl başarı bu bilinç ve faaliyetin kalıcılaşmasıyla mümkün olacaktır.

Ülkemiz işçi sınıfı sömürü ve çalışma koşulları bakımından ağır bir süreçten geçmektedir. Sınıfın neredeyse bütünü düşük ücretler, hap gaspları, kötü çalışma koşulları ve güvencesizlikle karşı karşıyadır. Kriz ve pandemiyle birlikte saldırılar yoğunlaşmış, işsizlik devasa rakamlara ulaşmıştır. Bu tablonun işçi sınıfı ve sendikalar içerisinde yeni hareketlilikleri ortaya çıkarması kaçınılmazdır. Bu anlamda faaliyetimiz, işçi sınıfının hareketini geliştirmeyi, bu hareketi örgütlemeyi ve aynı zamanda sınıfın kendiliğinden hareketlerine karşı hazırlıklı ve donanımlı olmayı da amaçlamaktadır.

SÖZDE DEĞİL EYLEMDE, KİTLELERİN GEREKSİMLERİ

Birlik gereksinimi ve birlik için çaba bütün devrimlerin temelidir; Ne devrimci güçlerin zayıflığı ne de bir faşist odağın yoğun, artan, hatta pervasızlaşan saldırısı birlik gereksiniminin temeli olarak konu edilebilir. Bu ikisi ve daha başka birçok neden birliği tetikleyebilir veya birliği gündeme getirebilir; ama devrim gibi bir stratejik planı, en azından amacı olanlar için birlik baştan sona sağlanması gereken büyük kitle hareketinin kendisidir.

Böyle olduğu için de yapmakta olduğumuz tartışmanın veya içinde olduğumuz arayışın temel sorununun kitle hareketinin kavranması ve devrime yönlendirilmesi olduğu saptanmalıdır. Bir önceki sayımızda BMG'nin, oluşmasının gerekçesi olduğu halde kitlesel hareketle olan ilişkileri tartışmadığını vurgulamıştık. Sadece "tarihsel koşulların içerdiği bir çağrı"ya kulak verilip birliğe karar verildiğini açıkladığını söyledik. Bu, birliğin niteliğini -bir tanım gerekirse eğer, yüzeyselliğini göstermektedir. Elbette bir araya gelmek için her zaman niteliği güçlü bir yaklaşım veya ortaklık gerekmez; buna karşın niteliği güçlü bir birliktelik için adım atıldığı ileri sürüldüğünde bakacağımız şey açıktır; Kitlelerin hareketliliği birliğin hem odağı hem de amacı olmalıdır ki biz o birliğin devrim yolunda anlamlı bir adım olduğunu teslim edelim.

Lenin bize politikanın kitlelerle yapılmasını öğütlemiştir. Kitlelere rağmen ve dışarıdan dayatılan politika ne kadar radikal olursa olsun veya ne kadar cüretli görünürse görünsün amacına kavuşma şansına sahip olmaz. Ancak kitlelerle yapılan, başka bir ifadeyle tüm bir toplumsal yapı bilinerek, sınıfların karşılıklı konumlanışları kavranarak, incelenerek belirlenen, ama nihayetinde kitlelerin içinde ve onlarla gerçekleştirilebilir politikaların amaca uygun gerçekleşmesi olanağı vardır. Kendimizi de soyutlamadan, devrimci harekete uzun zamandır yanlış bir politika tarzının egemen olduğundan söz ettiğimiz biliniyor. Bunun en görünen özelliği kitlelere rağmen "devrimci" politikadan söz etmeye neden olmasıdır; diğer bir özelliği güçlü ama yanlış ya da farklı politikanın, dolayısıyla

akımların etkisiyle hareket etmekle sonuçlanmasıdır. Bundan ötürü hareketler kendi çizgilerini, temel politikalarını ihmal ederek, hatta belki de unutarak birleşmeyi bir ilerleme, bir kazanım veya olgunluk belirtisi sayıyorlar! Oysa olgunlaşma kitlelerle yapılan politikanın güçlenmesindedir; kitlelerin politik olarak değiştirilmesinde ve değişmesindedir. Bunu içermeyen birleşmelerin bir olgunluk içerdiği iddiası kendinden menkul, tartışmalı ve çoğunlukla da ciddiye alınmaz bir iddiadır.

KİTLE HAREKETİNE ÖNDERLİK VE EYLEMDE BİRLİK

Kitlelerin kendiliğinden eylemine, hareketine önderliği ciddiye alan bir yaklaşım içinde eylemde birlik için söylediğimiz ilk şey şudur: kitleler devrimci hareketin varlığından dahi bihaber dağınık ama sürekli, esas olarak birleşmekten aciz ama buna gereksinim duyduğunu sürekli gösteren, dayanışmaya kesin bir yönelim göstermekle beraber bunun hemen hiçbir biçimini ortaya koyamayan bir durumdadır. Kitlelerin bu durumuna göre bizim ilk işimiz kitlelerin bu gereksinimini anlayan ve buna göre hareket eden bir yol ortaya koymak olmalıdır. BMG'nin açıklamasında buna dair bir tespit veya politika göstermiyoruz. Dahası burada bir sorun olduğuna işaret eden "belirli" ve hatta sorunlu örgütlerle bir araya gelen, bunun ortaya çıkardığı darlığı öngörmeyen, kitle eylemlerinin dışında yer alma gerçekliğini "kitlelerin çağrısına kulak verme cüreti" ile perdeleyen BMG tam da bu varoluşu ile birliğe karşıt bir özellik göstermektedir. Kuşkusuz halkın, devrim için büyük birliği içeren hareketi bu veya benzeri bir oluşuma ne bağlıdır ne de bunlar tarafından belirlenebilir. Fakat bu gibi oluşumlar eğer doğru inceleme tarzına sahipsek gerçeği kavramamızda bize yardımcı olacaktır.

Kitlelerin eylemini, genel olarak kitle hareketlerini temel aldığımızda birlik için gerçek bir zeminde tartışmalar yakalayabiliriz. Şöyle de ifade etmek olanaklıdır bunu: halk kitlelerinin birlik için eyleminin gerçekliğini kavradıkça biz, yani birlik için çablayanlar birliği de gerçekliğe yakın kurgulayabilir, anlayabilir, hal yoluna koyabiliriz.

Devrimci politika objektif koşullarda, toplumsal durum, tüm sınıfların karşılıklı konumlanış ve ilişkileri kavranabildiği ölçüde ama her zaman kitlelerin devrimci eğilimi, hareketi doğrultusunda belirlenir ya da ancak böyle belirlenebilir. Devrimci hareketlerin birliğinin de kitlelerin devrimci eğilimi doğrultusunda şekillendirilmesi devrimci politikanın gereğidir. Bu temelde ele alındığında ve incelendiğinde mevcut birliğin yüzeysel olduğu kabul edilmelidir. Önerdiğimiz de bu durumun karşıtı olarak kitlelerin devrimci eğilimine, yönelimine, eylemine dayanan birlikte hareket, dolayısıyla eyleme dayalı ve eylemlerle belirlenmiş birliklerdir. Eylemde birlik politikasının temel mekanizması bu ilişkiyi kurmakla oluşturulur. Somut hedefler belirlemek dediğimiz de kitlelerin sürekli devrimci eğiliminin gene sürekli incelenmesini gerektirir. Bu inceleme baştan belirlenmiş bir "birleşik mücadele" tanımına girmez; her bir inceleme kendi başına olası eylem biçimini de kapsamak üzere gündemdeki mücadelenin biçimini belirleme amacını içerir. Bu nedenle kitlelerin dışındaki birlikler, dolayısıyla örgütler arası birlikler kitlelerin sürekli devrimci eğiliminden değil kendi

eğilimlerinden, çoğunlukla subjektif olan, örnekte görüldüğü gibi gerçekliği tartışmalı ve amacı varlığını aşan bir "duyarlılık" ile belirlenen politikardan mustarıptır. Bu birlikler, olanaksız veya anlamsız olmamakla birlikte bir komünist hareket eğilimi değildirler. Çünkü komünist hareketin genel eğilimi belli bir sınıfın, işçi sınıfının çıkarlarına, dolayısıyla genel eğilimine dayanır; ancak bu vesileyle devrimden çıkarı olan diğer sınıfların da birliğini içerir. Bu yüzden her biri kendini "devrimin partisi" olarak tanımlayan hareketler bir araya gelip bir tür devrim tanımı olan "birleşik mücadele"yi örmeye kalkıştıklarında mücadeleyi kitlelerin dışında düşündüklerini ortaya koymuş olurlar.

Oysa bu örgütlerin kitlelerin devrimci eğilimine ve eylemlerine dayanan eylem birlikleri yapmaları her zaman olanaklı ve hatta gerçekçidir. Biz tüm bu hareketlere kitlelerin devrimci eğilimine ve eylemlerine dayanan somut eylem birlikleri yapmalarını öneriyoruz. İşçi grevlerine, tarım emekçilerinin, üreticilerin, genel olarak köylülerin feodal ilişkilere dayanan komprador-bürokrat yağmacı ekonomi politikalarına karşı örgütsüz ve bu nedenle de çaresiz eylemlerine, öğrencilerin demokratik ve özerk üniversite, iş güvenceli ve parasız-bilimsel eğitim-öğretim istem-

lerine, Kürt ulusunun demokratik hareketine, kadınların devrimci-demokratik çalışmalarına vb. dayanan birlikler devrimci hareketlerin bütün çalışmalarını ve ortaklıklarını içeren özellikleriyle uyumlu olduğu için hem olanaklı hem de günümüzün birlik gereksiniminin karşılığıdır. Bu gereksinim her zaman vardı. Ne var ki birlik amacı ya dar grupçuluk nedeniyle ya da amacı aşan biçimcilik nedeniyle neredeyse hiçbir zaman karşılanmadı. Tüm bunların ardındaki neden devrimin ancak kitlelerin eseri olan büyük bir eylem olduğu gerçeğinin kavranamaması vardır. Bugün geniş kitlelerde değil sadece devrimci hareketlerin çevre ve çeperinde bile çok sık rastlanan umut-

SİNİMLERİ VE HAREKETİ ÜZERİNDE BİRLEŞELİM

suzluk, güvensizlik kitlelerle devrim arasında kurulamayan doğru ilişkinin yokluğuna dayanmaktadır. Bunu içtenlikle ortaya koymayan veya bir ilk adım olarak görmeye çalışmayan, buna niyetlenmeyen bir hareket asla "devrim için birlik"çi olmayı başaramaz.

Kitlelerin devrimci eğilimini saptamak ve birliği bu eğilime dayandırmak hiç kuşkusuz kolay bir iş değildir. Hatta eleştirdiğimiz birlikten daha zor ve yorucudur. Ne var ki devrim için birliğin zemini de bundan başkası değildir.

açığa çıkarmak ve birliği de bu öyle ilişkili olarak sürdürmek bu temel unsurdan kaynaklanan ilkelerdir. Bu ilkeler aynı zamanda kitlelere dönük çalışmaların da karakteridir. Amaç kitlelerin eylemlerini birleştirmektir; dolayısıyla eyleme zarar vermemek, hatta güçlendirmek, dayanışmayı örgütlemek, farklı eylemlerdeki aynı özü açığa çıkarmak ve bu öze dayalı sürekli harekete odaklanmak kitlelerin eyleminde içerilidir. Doğru ilişki bu içeriği gerçekliğe dönüştürür. Hatta şunu söylemeliyiz ki şimdiye kadarki birlikte eylemlerin en uzun süreli ve en etkilileri bu türdendir.

Cumartesi Annelerinin sabır çatlatan hareketi, 1 Mayıs büyük kitle toplantıları, Newroz ateşi ile birleşen Mart eylemleri vs. Bunların her biri eylemde birlik politikasının neredeyse kendiliğinden, rutin biçimidir. Öyle ki eylemlerin kendileri örgütlere rağmen uyulması zorunlu birlik çağrısı/talimatı gibidir. Son mart etkinliği örneğin BMG'ye rağmen eylemde birlik siyasetinin gerçekleşmesidir. Görece kitlelerin varlığına dayanan ve ölçüde kitlelerin eğilimini yansıtan bu etkinlik zorunlu birlik biçimi hakkında doğru ipuçları vermiştir.

Yüzü kitlelere dönük birlik politikası kitlelerin eylemlerini temel alan birlik arayışının kaçınılmaz sonucudur. Bu da bize her hareketin kendi varoluşunda içerili kitle politikasındaki özgün propagandası hakkındaki ilkeyi hatırlatır: Ajitasyon-propaganda serbestliği. Bu ilke halk içindeki çalışmaların halkın çıkarları temelinde ve halk için oldukları ölçüde özgürce yapılmasını içerir. Nedense bu ilke birlik karşıtı bir içerik gibi ele alınmaktadır. Bu özgürlüğün sınırsız ve hatta pervasızca olabileceği düşünülerek yadsınmak istenmesine çokça rastlanmıştır. Oysa ajitasyon-propaganda serbest-

liği kitlelerle ilişki kurmanın özgün biçimlerinden ibarettir. Ne sloganların dağınıklığı ve ölçsüzlüğü ne pankart benzeri gereçlerin disiplinsiz kullanımını içerir. Eylemde birlik kendi başına bir disiplini getirir ve bu disiplini örgütlemek birliğin örgütlenmesidir. Dolayısıyla eylemdeki her etkinliğin birlik politikasıyla gerçekleşmesi, sloganların ve diğer ajitasyon araçlarının birlik politikası içinde tanımlanması olağan ve doğru biçimdir. Bu, kitlelerle ilişkinin dışındaki, eylemin örgütlenmesini içeren politikaların gerçekleşmesinden ibarettir. Ajitasyon ve propagandanın özgürce gerçekleşeceği alan ise kitlelerle ilişki alanıdır. Eylemde birlik ve A-P'de serbestlik ilkesi kitleleri birleştiren eylemin içindeki, dolayısıyla onun tarafından sınırlandırılmış ajitasyonun ve propagandanın özgürce gerçekleşmesini içerir. Sloganlarda ve eylemi belirleyen her türlü araçta birlik olabileceği kadar güçlü olabilir ve olmalıdır; bu, eylemi güçlü ve etkili kılan bir özellik olur. Ajitasyon-propaganda serbestliği ancak bunun devamında olanaklı ve kitlelerle ilişkinin sürmesinde etkin çalışmaları içerir. Hiçbir eylem, durum veya birlik kitlelerle ilişkinin seyrini sınırlandırmaz; kitlelerle ilişkinin belirleyeni ilişkiyi kuran hareketin kendisidir. Ona dışarıdan getirilecek her türden sınırlandırma bu ilişkinin ortadan kalkmasını değil biçimlenmesini sağlamaktan başka bir işleve sahip olmamalıdır; ilişkiyi kitle ya da hareketin kendisi bir biçimde sonlandırabilir. Kitlelerin inisiyatifini açığa çıkararak ve geliştiren şeyin de bu serbesti olduğunu ayrıca ama özellikle vurgulamalıyız. Özetle bu ilişkiye belirleyen sadece ilişkiyi kuranlardır. Serbestlik ilkesi bu nedenle engellerle karşılaşılabilir bile bizim değişmez kitle çizgimizin, başka bir ifadeyle kitleyi örgütleme çalışmalarımızın savunusudur; bundan ödün vermek kendinden ödün vermek, yolundan çıkmak, hatta yolunu kaybetmekle aynı anlama gelir veya aynı sonucu verir.

BMG eylemde birlik ve ajitasyon-propagandada serbestlik ilkesini içeren bir birlik olduğu iddiasındadır

ve gerçekten de bu ilke onu belirleyen programda tanımlanmıştır. Ne var ki hareketlerin kendileri olmaksızın vazgeçtikleri bir durumda, temel tezlerinin yerine hiçbir özeleştirme ve değerlendirme bile sunmadan biçimsiz ve belirsizliklerle dolu tezler ikame ettikleri yerde, güya bir birleşik devrim programı oluşturduklarında bu ilkenin bir gerçekliği de zaten kalmamaktadır. Söyleyecek sözünüz olmadığında söz hakkınızın olması hiçbir şey ifade etmez. Yitirilen şey söz hakkı değil sözün kendisi olduğunda ajitasyon-propagandada serbestlik de yitirilmiştir...

KİTLELERDEN YANA TAVIR VE BİRLİK

Bizim açımızdan bu birlik biçimi de dahil olmak üzere varlığımızı yadsınmayan herhangi bir oluşumla eylemde birleşmek olanaklıdır ve doğrudur. Zaten belirlenmiş, onaylanmış bir eylemin katılımcılardan hareketle yadsınması sadece bir çocukluk olabilir. Tavırımızı belirleyecek olanın öncelikle eylemin kendisi olduğu açık olmalıdır. Herhangi bir birliğe dahil olmadan, hemen herkesle eylemde birlik yapmak bizim anlayışımıza uygundur. Kitlelerin inisiyatifini açığa çıkarmak ve geliştirmek için eylemde birlik politikası araçlardan biridir. Bu amacı reddetmeyen birlikte hareketin içinde yer almak bizim için bir tercihten öte bir görev olarak kavranmalıdır. Burada belli bir birlik biçimini eleştirirken biz bununla bir araya gelmenin önündeki engelleri değil; aksine bu birlikle de nasıl birlikte hareket edebileceğimizin koşullarını belirlemiş veya sunmuş oluyoruz. Bunu ilgili birliğin birlik karşıtı özelliğine rağmen sunduğumuzun da vurgulanması gerekir. Yukarıda BMG'nin bileşenlerinin niteliği ve yüzeysel, belirsiz, ölçsüz amaçlarının birlik anlayışıyla uyumlu olmadığına değindik. Bunlar kitlelerin hareketine dayalı eylemde birliğin kaçınılmaz somut ve belirli biçimlerine kendini dayatan biçimler öne sürer. Bu durumda ya birlik kendinden ödünler verecektir ya da kitlelerin eyleminden ödün istenecektir. İkinci yol izlendiğinde bizim BMG ile ilişkimiz eylemden yana bozulur...

İLKELERE DAYANAN EYLEM BİRLİKLERİ

Kitlelerle ilişkileri içeren ve kitle eylemlerine, hareketine yönelen birliklerin temel özelliği "eylemde birlik" temel anlayışına dayanmasıdır. Bu da bir program gerektirmez, ama ilkeleri şart koşar. Birlik için zemin olan hareketin, eylemin çerçevesine uyma ilkesi bu ilkelerin temelidir. Hiçbir devrimci hareket kendi varlığını ilgili eylemin veya hareketin üzerinde, onu belirlemiş olan bir güç olarak tanımlamamalıdır. Dolayısıyla kitle eylemi devrimci hareketlerin birliğinin çerçevesini belirleyen temel unsur olmalıdır. Eyleme zarar vermemek, hatta eylemi güçlendirmek, onunla dayanışmak, ondaki devrimci özü

Boğaziçi Direnişinin Açığa Çıkardıkları ve Parçadaki İtirazların Sisteme Karşı Mücadeleyle Buluşturulması

Boğaziçi Direnişi tüm toplumsal mücadele alanlarını hareketlendirerek yeni dinamikler ve deneyimler kazandırdı. Bu direniş ile birlikte en başta orta ve ileri bilinç düzeyine sahip öğrenci gençlik kitlesi, özerk ve demokratik üniversite istemini sahiplendi ve mücadelenin temel talepleri arasına koydu. Bu bilinç öğrenci gençlik kitlesini beraberinde mevcut politik atmosferin ve mücadelenin içerisinde yer almalarını sağladı. Direnişin kitlelerde yarattığı bellek ve refleksler, önemli ölçüde parçada boğulmayan ve devrimci-demokratik tüm hak mücadelelerine karşı duyarlı bir politikleştirme sağladı. Bu anlamıyla direnişin eylem ritminin düştüğü bu aşamada politik kazanımları artıracak bir hattı hayata geçirmek ve öğrenci gençliğin diğer parçalardaki itiraz ve öfkesini örgütlemek önemlidir.

ÖZERK-DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE MÜCADELESİNİN SÜREKLİLİĞİ SAĞLANMALIDIR

Bu anlamda ilk olarak kayyum karşıtı mücadelenin özerk-demokratik üniversite talebinde ortaklaşması sürecin örgütlenmesi için önemli bir adımdı. Çünkü onlarca üniversiteye kayyum-rektör atanması yeni bir durum değildir. Fakat öğrenci gençliğin ve diğer toplumsal kesimlerin birleşmiş öfkesi, Boğaziçi ile birlikte açığa çıkmış ve sokaklara taşınmıştır. Boğaziçi Üniversitesi politik refleks gösterme ve eyleme geçme noktasında diğer üniversitelere nazaran "daha iyi" konumdadır. Üniversite bileşenleri tarafından "Boğaziçi Üniversitesi'ne dışardan rektör atandı ve üniversitemiz içerisinde yarattığımız kültürümüze bir saldırı var" olarak ele alınan bu durum aslında devletin üniversiteler üzerindeki baskıcı politikalarının yalnızca bir örneğiydi. Aynı anda 5 üniversiteye, ardından 11 üniversiteye daha rektör atandı. Boğaziçi'nin ses getirmesinin sebebi elbette ki üniversite bileşenlerinin bu saldırıya karşı savunma geliştirmeleridir. Bileşenler arasında "ideolojiler üstü" bir durum olduğunu belirtenler de vardı. "İdeolojiler üstü" olduğu savunması aslında yaşamın her alanında devlet tarafından "haksızlığa", "eşitsizliğe", "ayrımcılığa" uğramış olan gençlerin beraberinde geliştirilecek refleksi de

zayıflatmaktadır. Faşist devlete karşı birleşen öğrenci gençliğin birliğini parçalamaya çalışmaktadır. "İdeolojiler üstü" tanımlaması, kayyum-rektör atanmasının ardından devletin yönelimleriyle yanlış bir tanımlama olduğunu göstermiştir. LGBTİ+ kimliğine, örgütlü gençlere ve bir bütün mücadeleye yönelik saldırılar faşizmin direnişin toplumsallaşmasından duyduğu korkunun sonucu olarak şekillenmiştir. Kayyum-rektöre karşı di-

reniş süreci özelde devletin faşist, kadın düşmanı, LGBTİ+fobik karakterini de kitleler nezdinde ortaya koymuş oldu. AKP-MHP faşist bloğu bu pratiğiyle bundan önceki politikalarını da hâkim sınıfların çıkarlarına uygun olarak yürüttüğünü gösterdi. Kampüsleri parçalama, yemekhane zamları, harç ve yurt ücretlerine yapılan zamlar, bilime ve üniversitelere ayrılan bütçenin dengesizliği, üniversitelerdeki erkek egemenliğini kurumsallaştıracak uygulamalar vs. Bu gerçeklikler ve açığa çıkan tabloyu üniversitelerdeki akademik-demokratik mücadelenin konusu haline getirerek ilerlemek kitleleri daha politik zemine çekecek bir hattır.

FAŞİZMİN SALDIRILARI VE ÖZELDE POLİTİK ÖZNELERİ HEDEFLENMESİ

Devletin saldırı ve sindirme politikalarının kendi sınıf çıkarlarına uygun olarak şekillendirdiğinden bahsetmişken bu saldırıların direnişin politik hedeflerini parçalamaya dönük olduğunu da söylemek gerekir. Gözaltı, tutuklama, ev hapsi, çıplak arama, aileye haber verme, LGBTİ+ kulüplerini kapatma, burjuva-feodal medyada ve

sosyal medyada linç örgütlenme pratikleri ve politikaları özel olarak devrimci ve örgütlü güçlere dönük uygulandı. Ev hapisleri yaygın olarak bu kesime dönük saldırının bir aracı haline getirildi ve sembolik tutuklamalarla "aba altından sopa" tüm mücadeleye güçlerine gösterildi. Bu saldırılar faşizmin baskıları karşısında direnişe politik nitelik kazandıracak ve eylem temposunu artıracak ve yaygınlaştıracak güçlerin etkisiz kılınmasına dö-

nüktü. Ancak tüm bu saldırılara karşı devrimci gençlik mücadelesinin öznel direnişe etki etmeye güç ve bilinç vermeye devam edecektir.

FAŞİZM AYAKTA KALMAK İÇİN SALDIRIYOR, DİRENELİM KAZANALIM!

Faşist-diktatörlük saldırılarıyla burjuva-feodal düzeninde LGBTİ+'lara, eşit-parasız-bilimsel-anadilde eğitim isteyen gençlere, hakları için direnen işçilere, kadınlara, Kürtlere, Alevilere ve emperyalist-kapitalist sisteme karşı olan kimseye yer olmadığını bir kez daha gösterdi. Kuşkusuz bu saldırı dozu ve pervasızlığı var olan politik-ekonomik krizin bir yansımasıdır ve krizi derinleştirecek her direniş, onun büyük depreminin fay hatlarıdır. Bu sindirme politikaları ve saldırıları kimi zaman kitlelerde ve direnişlerde bir bilinç bulanıklığı yaratabilir. Bu bilinç bulanıklığı, hedefi şaşırma yol açar. Büyüyen öfkeyi ve çelişkileri yaratan sisteme yönelmeyen hedefler yaratabilir. Bu öfke, doğru hedefe yönelmediğinde güç kaybedecektir. Burada da hedefe, saldırıları yaratan sistem koyulmadığında öfke sönümlemeye mahkûm olur. Boğaziçi'nde

direniş kararlılıkla sürerken hedefe sistemi ve onun yarattığı sorunları koyduğumuzda daha ileri bir politik bilince erişmiş ve kazanımlar elde etmiş oluruz.

Pandemi nedeniyle "eğitime" ara verilen lise ve üniversiteler, öğrenci gençliğin çelişkilerini derinleştirirken özellikle liseli öğrenci gençlik, eğitim sistemi ile devlet ilişkisini kavrama ve ona göre konumlanma girişimlerinde bulunmuştur. "Protesto" şekli sosyal medyaya hapsedilmiş olsa da (mevcut yasakları da göz önünde bulundurursak) okulların açılmasıyla bu birikmişlik sıralara taşınacaktır. Okul-ev fanusuna kapatılmış ve "dış" dünyayla kurulan ilişkilerin sınırlılığı içerisinde yaşamaya mahkûm edilmiş liseli gençlik, Boğaziçi ile oluşan hareketlilikten etkilenmektedir. Üniversite masallarının aslında hiç bahsedildiği gibi olmadığı, bunun bir kandırmaca olduğunu, kurtuluşun üniversiteye yerleşmek olmadığı bilince çıkarılmıştır. Çelişkilerin yalnızca lise ve üniversitelerde olmadığı, sorunların toplumun tüm kesimlerinde yaşandığı da gizlenemeyecek boyutlardadır.

Şovenizmle zehirleyerek kitleler içerisinde düşmanlaştırma yaratma istemleri geçmişe göre karşılık bulmakta zorlanmaktadır. İşsizlik, yoksulluk, kadın cinayetleri, eğitimde eşitsizlik, ezilen kimlik ve inançlara saldırılar öfkeyi büyütme devam etmektedir. Üniversiteler ve liseler de tıpkı sistemin zapturapt altına almaya çalıştığı ezilen kitleler gibidir. Birbirine kopmaz bağlarla bağlıdır. Toplumsal mücadelenin gelişimine bağlı olarak üniversite ve liselerde de mücadele gelişmektedir. Bu bir savunma değildir, olmamalıdır. Egemenler saldırıların boyutlarını arttırarak kazanılmış haklara yönelmeye devam edecektir. Bir kültürü, mücadele geleneğini hafızalardan silmeye; hareketi belirli sınırlara hapsetmeye, güçsüzleştirme çalışacaklardır. En doğal istemi olan demokratik hak mücadelesine dahi saldırarak alabildiğine terörize etmektedir. "Kendi yağında kavrulmayan" kitleler parçadaki itirazların bütünle ilişkisi kurularak doğru sınıf perspektifiyle örgütlenmelidir. Ancak böyle direniş anlam ve ritmini bulabilir ve sisteme kalıcı darbeler vurabilir.

Kampanyamızdan Çıkardığımız Sonuçlarla, Daha Emin Adımlarla...

Ekonomik kriz ve pandeminin yaratmış olduğu yoksulluk, işsizlik, açlık, hayat pahalılığı sarmalında artan saldırılara karşı kadınların daha fazla örgütlenmesi ihtiyacıyla başlatmış olduğumuz "Zincirlerini Kır Geleceği Kur" şiarlı kampanyamızın finalini 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde yaptık. Kadınların öfkesi ve coşkuyla alanlara çıktık. Kampanyamızın değerlendirmesini ise çalışmanın başında koyduğumuz hedefler ekseninde yapacağız. Kampanyamız hangi ihtiyacın ürünü olarak açığa çıktı, neyi hedeflediği ve bu hedeflerine ulaşabildi mi? Bu soruları yanıtlayarak da değerlendirmelerimizi sonuçlandıracağız. Değerlendirmelerimizde bu sorular ne kadar güçlü yanıtlarsak o kadar güçlü ders ve deneyim çıkarmış olacağımızı da biliyoruz.

Hedeflerimiz ve çalışma tarzımızdan çıkardığımız deneyimlere geçmeden kadınların süreç değerlendirmesi yaparken hangi kaygıyla hareket ettiğine değinmek faydalı olacaktır. Kadınlar toplumsal üretim ilişkileri içerisinde şekillenen kimliği, onu bir yanda ayrıntıcı hale getirirken diğer yanda daha pratik düşünme ve uygulamaya da daha fazla seferber etmektedir. Çalışmalarımızda bu ayrıntıcılık, pratik düşünme ve uygulama olguları hemen göze çarpmaktadır. Bu olgular değerlendirmelerimizde de yansımaları göstermektedir. Bu anlayış kadınları mükemmeliyetçi bir anlayışa sürüklerken olumlu olanın öne çıkarılmasından çok, eksik kalan yanların daha baskılı şekilde vurgulanmasına yol açabilmektedir. Hatta şu denilebilir ki kadınlar çok yönlü başardıkları olgularda dahi hep eksikliğe odaklanma eğilimi gösterebilmektedir. Elbette YDK olarak bizim de böyle bir anlayışa düştüğümüz yerler vardır. Kampanya çalışmamız birçok alanda olumlu etkiler yaratmış ve faaliyet alanlarımız bu etkiyle çalışmanın parçası olmuştur.

KAMPANYAMIZIN YARATTIĞI ETKİYLE GÖREVLERİMİZE SARILALIM!

Kampanyamız başlamadan önce hazırlık sürecinde yürüttüğümüz tartışmalar ve hangi kadın kitlelerini esasımıza oturtacağımız soruları kampanyamızın çıkış noktasını belirleyen adımlardan biridir. İşçi ve

emekçi kadınlara ve onların gerçek, güncel sorunlarına odaklı politikanın belirlenmesi ve 8 Mart'a giderken bunun bir kampanya ile yürütülmesi çalışmalarımızın ilk ayağını oluşturmuştur. Kampanyamız verimli çalışmalarla başarılı bir şekilde sonuçlandırılmıştır. Geçmiş sürecimizle kıyasladığımızda kadın kitleleriyle çok daha güçlü şekilde buluştuk. Ortaya çıkan güncel sorunlar etrafında sokak ayağını kullanma noktasında adımlar attık. Görünür bir kitle kadın çalışması yürütmeyi başardık. Kampanyamız kadınların sadece cinsiyet kimliğinden doğan sorunlarına karşı değil kadının sınıfın bir parçası olarak yaşadığı sorunlara ve kadın özgürlük mücadelesinin sınıfsal özü temelinde güncel politika üretme ve uygulamada dersler sunmuştur. Kampanyamızın en temel öğretici yönü, kadın mücadelesinin ısrara dayanan, öz gücümüze güvenen, kitlelerle politikalarımızı buluşturmanın zorunluluğunun bir kez daha göstermiş olmasıdır. Sınırlı da olsa yaptığımız çalışmalarda kitlelere güvenimiz tazelenmiş devrimci mücadele ile kitlelerin buluşma odaklarında oluşan o büyük enerji bu çalışmalara katılan tüm yoldaşlarımızın coşkusunu artırmıştır.

NELER YAPTIK, NELER YAPAMADIK?

40 günlük kısa bir süreyi kapsayan kampanyamızın ilk aşamaları daha tutuk ve yavaş bir şekilde ilerlerken 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne doğru daha tempolu ve yoğun çalışmalarını beraberinde getirmiştir. İlk aşamalarda yoğun çalışmakta eksik kalışımız, sonraki süreçte sıkışmamıza yol açmıştır. Çalışmalardan aldığımız verim "keşke daha önce daha yoğun çalışsaydık", "çok az zaman kaldı nasıl yetiştireceğiz" telaşına da neden olmuştur. Tüm bu durum eski alışkanlıklarımızın bir ürünü olarak karşımıza çıkmıştır. Yapmış olduğumuz anket çalışmasına aşına olmadığımız, yer yer bir anketçi gibi hareket ettiğimiz ve anket çalışmasının siyasi çalışmamızın parçası olduğuna uygun çalışmakta eksik kalmamıza da yol açtı. Deneyimsizliğimizi soruları sorduğumuz ilk kadınlarda hemen anladık. Kitle içerisinde anket yaparak çalışma tarzı bizlere kitlelerinin toplumsal, ekonomik, sosyal, siyasal vb. birçok noktada verili bilgileri daha ayrıntılı öğrendiğimiz ve bu çalışmanın ürünlerini topladığımız bir olanak sunması gerekirken deneyimsizliğimiz ve ek-

sizliğimiz, istediğimiz oranda verim almamızı da etkilemiştir. Bu veriler aynı zamanda bir sonraki çalışmalarda rotamızı çizebileceğimiz araştırma belgeleri niteliği taşımakta önemli iken etkin kullanmadığımızda amacımıza yeteri kadar hizmet edemeyeceğini ve başarısının bizim gayretimize bağlı olduğunu gördük. Bu noktadaki yetersizlik ve deneyimsizliğimiz bizlerin bir sonraki çalışmalarda daha ayrıntılı hazırlık çalışmalarıyla tamamlamamız gerektiğini bize göstermiştir.

Kampanya ile birlikte yönümüzü kadın kitlelerine daha fazla döndüğümüz güçlü adımlar atarken, bu anlayışla tüm çalışmalarımızda yönümüzü kitlelere dönmemiz gerektiğini de bir kere daha gösterdi. Bazı alanlarımızda ise bu noktada daha eksik kaldık. Yine eski alışkanlıklarımızdan biri olan afiş, sticker, yazılama, pankart asma vb. genel çağrı içeren çalışmalarla sınırlandırdığımız kimi alanlarda kadın kitleleriyle kurduğumuz temas zayıf kalmış; bu durum önemli bir deneyim olarak karşımıza çıkmıştır. Bu durum bizim nezdimizde irdelenmesi ve tartışılması gereken bir konu olarak karşımızda durmaktadır. Çalışma biçimimizin prangalarından biri haline gelen kitlelerle doğrudan bağ kurmayı esas almayan bu çalışma tarzını pratiğimizden çıkardığımız sonuçla mahkum etmek gerektiğinin elzem bir durum haline geldiğini söyleyebiliriz. Kadın kitleleriyle kurduğumuz ilişki biçimi bizlere daha fazla öğretecek adımlar olmuştur. Daha fazla kadın kitleleriyle kurduğumuz temas bir sonraki süreç ve kampanyalarımıza yansıtacak ve daha ileri hamleler atacağımız güçlü örgütlülüklerin ilk adımları olacaktır. Kampanyamız çıkışı ve süreci boyunca yoğun ilgi ile karşılanmış ve bu yoğun ilgi her ne kadar yetmezliklerimizi bizlere gösterse de uzun bir aradan sonra yöneleceğimiz kadın kitlelerini belirleyen unsurları bizlere göstermiştir. Bunlardan birinde Gazi Mahallesinde yürüttüğümüz tekstil atölyelerindeki işçi kadınlar, 1 Mayıs Mahallesinde kapı kapı dolaştığımız ev emekçisi kadınlar olmuştur. İşçi-emekçi kadın kitlelerin yaşadığı katmerli sorunların birde üstüne kadın cinsinden kaynaklı yaşadıkları sorunlarla boğuşan gerçekliği Demokratik Halk Devrimi mücadelemizin kadın cephesindeki nesnel zeminin sağlamlığı kampanya çalışmamızın her aşamasında yüzümüze çarpan gerçekler olmuştur. Tekstil atölyele-

rinde yaptığımız çalışmalar, işsizlik, yoksulluk, hayat pahalılığı ile boğuşan halkın içinde olan kadınların cinsiyet kimliklerinden kaynaklı yaşadıkları saldırılarda eklendiğinde işçi emekçi kitleleri içerisinde örgütlenmenin önemi devrim mücadelemiz için yaşamsaldır. İşçi ve emekçi kadın kitleleri zincirlerimizi toplumsal baskılar sonucu sakladığımız ve hapsettiğimiz bir durumu bizlere göstermiştir. Evet kampanya çalışmamız kadınlarla kurduğumuz ilişkilerimizin ileri hamleleri bu zincirleri açığa çıkararak kıracağımız olguların da göstergesi olacaktır. Bir yanda kadın kitlelerinin zincirlerini daha güçlü kavrarken diğer yanda kendi zincirlerimizi de gördük kırmaya çalıştık. Yine işçi emekçi kadınlar içindeki çalışmalar tüm alanlarımıza yansımış ve yönelmemiz gereken kitleleri ve çalışma yol ve yöntemlerimizin neler olması gerektiğini yani devrimci kadın çalışmasının rotasını bizlere göstermiştir. Bu çalışmalarımızın devamı diğer alanlarımızda daha fazla büyütülecek ve gelişecektir.

Genel hatlarıyla birlikte kampanyamızın çıkış noktası ve içeriği yoksul emekçi işçi kadınlara ulaşmış ve bu doğrultuda verimli bir çalışma deneyimini bizlere sunmuştur. Kısa süreli bir zaman diliminde belli alanlarda bulunan kadınlara dokunabilmeyi başardığımızı söyleyebiliriz. Daha önemli bir nokta ise kampanya bitimi sonrası neler yapacağımızdır. Dokunduğumuz iletişime geçtiğimiz kadın kitleleri ile daha ileri hamleler atarak bu teması zorlamalı bulunduğumuz alanlardaki kadınlar ile daha güçlü örgütlülükler yaratmalı ve daha fazla kadına ulaşmayı hedeflerimiz arasına koymalıyız. Yaşadığımız deneyimsizlik ve yetersizliklerimizi görmeli ve bunları kırarak kadın kurtuluş mücadelemize kan taşıyacak bir damar niteliğinde hareket etmeliyiz. Her alanda oluşacak damarlarımız kadın kurtuluş mücadelemizi büyütecek ve genişletecektir. Bir diğer önemli bir nokta ise bizleri sarmalayan zincirlerimizi kırarak mücadelenin dehlizine daha hızlı atılmaları yaratmalıyız. Belli zaman dilimlerine sıkıştırılan değil, kitleler içerisinde sürekliliği sağlanmış ısrarlı bir çalışmayla devrimci kadın kitle hareketini yaratacağız. Bunun için; Geliyoruz zincirleri kır...

Dersim Seğedik Köylüleri:

"Yaşam Alanlarımızda Ne Gölet Ne De Baraj İstemiyoruz"

canlıların yaşam alanlarının uğrayacağı tahribatın boyutu tarif edilemeyecek şekilde artacaktır.

Seğedik halkı su ihtiyacının baraj büyüklüğünde gölet yapmadan da, yaşam alanlarını ve doğayı talan etmeden de karşılanabileceğini söylüyor. Yer altına döşenecek borularla su sorunu çözülebilecekken doğayı ve yaşam alanlarını sulara gömecek gölet projesinde ısrar edilmesi söylenenlerin dışında başka gerekçelerin ve hesapların da olduğunu akla getiriyor. Bunların neler olduğu elbette ki mücadeleyle gün yüzüne çıkarılacaktır.

Dersim Hozat'a bağlı Seğedik köyüne yapılması planlanan sulama göleti 2010 yılından beri gündemde. Bu göletle esas olarak Çemişgezek'e su taşınması planlanıyor.

Bu göletle birlikte Peyik (Çağlarca) Karakolunun altından Kinzir Ormanları'na kadar su tutulacak. Seğedik köyü ve tarım arazileri sular altında kalacak.

Ayrıca Taşkirek, Zankirek, Geviçler, Peyik, Norşin ve Ağzunik köyleri göletin yarattığı tahribattan etkilenecek.

200 milyon bedel biçilen projenin ihalesi 9 Şubat'ta yapıldı ve 55 firma katıldı.

BÖLGEDE ÇALIŞMALARIMIZ SÜRÜYOR

Dersim'i kuşatan sayısız rant ve talan projesine her gün yenileri ekleniyor. Çemişgezek Akirek Köyü'nde başlatılmak istenen maden çalışmasının ardından şimdi de Gölet projesi adı altında Hozat ilçesine bağlı Seğedik köyü sulara gömülmek isteniyor.

Munzur Çevre Derneği olarak maden projesine karşı koyan Çemişgezek Akirek köylülerinin mücadelesiyle dayanışma içerisinde olduğumuz gibi Seğedik köylüleriyle de en başında

dayanışma içerisinde olacağımızı gerçekleştirdiğimiz ziyaretlerle ortaya koyduk.

Seğedik halkıyla doğamız, kültürümüze yönelik saldırıları, Dersim'i kuşatan rant ve talan prolejeleri üzerine konuşarak görüş alışverişinde bulunduk. Seğedik halkı "sulama göleti"yle doğanın, yaşam alanlarının, geçim araçlarının yıkıma uğratılacağına farkında olmakla kalmıyor, doğaya ve yaşam alanlarına yöneltilen saldırıların önüne mücadeleyle geçileceğinin de bilinciyle hareket ediyor. Maden çalışmasına izin vermeyen Akirekli kadınlar gibi Seğedikli kadınlar da gelecek mücadelenin en önünde yer alma kararlılığına sahip. Sohbet ettiğimiz kadınların dile getirdiği "Bizi bu topraklardan 90'lı yıllarda uyguladıkları ambargo ile koparamadılar, şimdi göletle mi koparacaklar..." sözleri mücadele kararlılığının ifadesidir.

Bu ve benzer projeler halkın göçe zorlanmasından, yeni sürgünler yaşamasından başka anlama gelmiyor. Seğedik köyünde "sulama göleti" adı altında yapılmak istenen de bundan başka bir şey değil. Seğedik köylüleri uzun yıllardır ekip biçtikleri arazilerinden, bütünleştikleri doğalarından kopararak göç ettirmek isteniyor. Bu gölet ya da baraj projesiyle

köylülerin ekip biçtiği verimli araziler sular altında kalacak, tarımla, hayvancılıkla geçimini sağlayan köylüler, yaşam alanlarından, köylerinden koparılacaktır. Hasankeyf'te yaşandığı gibi bölgenin tarihi ve kültürel dokusu yok edilecektir. Seğedik'te bulunan tarihi harabeler, taş mezarlar ve yıkılmadan ayakta kalmayı başaran kilise (Şapel) sulara gömülecektir. Gölet projesiyle sadece tarihi ve kültürel doku yok edilmeyecek, Dersim'in doğası, ekosistemi iklim değişiklikleriyle geri dönülmez şekilde etkilenecektir. Bölgeyi, karın yağmadığı, kuraklığın doğayı kavurduğu bir gelecek beklemektedir.

Seğediklilerin düşüncesi, Ulukale köyünün "su ihtiyacını karşılamak" için baraj büyüklüğünde (60 metre derinliğinde) yapılacak gölet ile Seğedik köyünün yok edileceği, verimli tarım arazilerinin sular altında kalacağı, tüm yaşamlarının gölet projesiyle boğulmak istendiği yönündedir. Gölet projesinin ilk planladığı yer Cevzlidere mıntıkasıyken proje revize edilerek Seğedik köyünün bulunduğu verimli tarım arazilerine çekilmiştir. "Aşağı köyün su ihtiyacı"yla gerekçelendirilen gölet projesi yaşama geçirilirse Seğedik köyü diye bir yer kalmayacak, köyler arası ulaşım ortadan kalkacak, doğa ve

Öte yandan birçok rant projesinin yaşama geçirilmesine payanda olanlar gibi Seğedik köyünde de köyle ilişkisi olmayanlar, köyde oturmayanlar gölet projesine onay vererek talanın, yeni sürgünlerin önünü açarak halkı karşısına almaktadır.

Seğedik halkının karşı çıktığı gölet projesi yapılmak istenirken, köyde tapulu yeri olanlar rant projesinin yaşama geçirilmesine dayanak oluyor. Gölet projesinin yapılmasına onay verenlerin halkın yanında saf tutmalarını, doğanın ve yaşam alanlarını bekleyen geleceği görmelerini sağlayacak çalışmaların yanısıra halkın birliğini ve mücadelesini güçlendirecek, saldırılara set olacak tavrın geliştirilmesi gerekiyor.

Biz Seğedik halkının yanında, doğayı ve yaşam alanlarını yıkıma uğratacak gölet projesinin, her türden talan ve sömürünün karşısında olacağız. Kadınların direnme kararlılığını bir kez daha selamlarken bütün ekoloji örgütlerini, Dersim halkını Seğediklilerin yaşamını, toprağını, doğasını savunma mücadelesine omuz vermeye, güç katmaya çağırıyoruz.

Bir Munzur Çevre Derneği Üyesi

Koronavirüs Aşısı ve Kâr İlişkisi Üzerine

2019 yılında Çin'in Wuhan kentinde ortaya çıkarak tüm dünyaya yayılan korona virüs salgını can almaya devam ediyor. Virüse karşı tek çare olarak gösterilen aşıların üretimi ve tedarikinde yaşanan sorunlar pandeminin daha uzun bir süre halkların yaşamını cehenneme çevireceğini gösteriyor. Zira küresel ilaç tekellerinin kar hırsı nedeniyle aşı üretimi son derece yavaş ilerlemekte, aşılama yaygınlaştırılmadığı için de pandeminin (ölümcül salgın) kısa

sürede ortadan kalkması mümkün görünmemektedir. Üretimin tek amacının kar elde etmek olduğu kapitalist sistemde, aşıda kaçınılmaz olarak metalaştırılmaktadır. Bu da tüm aciliyetine rağmen aşı üretiminin toplumsal ihtiyacı karşılayacak biçimde örgütlenmesine imkân vermemektedir. Dolayısıyla kapitalist-emperyalist sistemin salt sorununun yaratıcısı değil aynı zamanda çözümünde en büyük engeli olduğu bir kez daha ortaya çıkmaktadır.

Koronavirüs ortaya çıktığı günden bu yana kapitalist-emperyalist sistemin tüm halk düşmanı karakterinin bir kez daha ve net biçimde ortaya serilmesine yol açmıştır. Virüsün ortaya çıkışında kapitalist tekellerin azami kar uğruna dünyanın dört bir tarafında doğayı talan ederek ekolojik dengeyi tarumar edişleri belirleyici rol oynamıştır. Ardından devletlerin ellerindeki devasa olanaklara rağmen önlem alma noktasındaki "acizlikleri" virüsün kısa sürede yayılarak pandemi haline gelmesine yol açmıştır. Toplumun değil bir avuç büyük sermayedarın çıkarını esas alan emperyalist-kapitalist devletlerin halkı virüse ve onun sosyal-ekonomik etkilerine karşı koruması da mümkün olmamıştır. "Gelişmiş" emperyalist metropollerde dahi virüs halkın yaşamını her alanda cehenneme çevirebilmiştir. Zira emperyalizm metropollerde de yarı-sömürgelerde de devlet burjuvazisinin devletidir. Bu devletlerin, burjuvazinin çıkarına hizmet etmeyecek bir adım atması mümkün olamaz. Bu sebeplerle de işçilerin pandemi sürecinde ücretli izne

çıkarılması, halkın sağlık hizmetlerine ücretsiz erişimi gibi salgının yayılmasının önleyecek basit önlemler bile burjuvazinin çıkarları ile çatıştığı için hemen hiçbir ülkede hayata geçirilmemiştir. Sonuç ise milyonlarca yoksulun hayatını kaybetmesi, yaşamda kalanların ise açlık ve işsizlikle boğuşması olmuştur.

2020 yılının son aylarında çeşitli küresel ilaç tekellerince geliştirilen Covid-19 aşılarının bulunması ile

dünya nüfusuna yetecek düzeyde aşı üretilmesine dolayısıyla pandeminin ortadan kaldırılmasına imkân vermektedir. Ancak küresel ilaç şirketleri sırtlarını tekeli patent yasalalarına dayanarak aşı teknolojisini paylaşmaya yanaşmamaktadır. Zira kapitalist üretim biçiminde üretim yegâne gayesi kar elde ederek sermaye biriktirmektedir. İlaç şirketleri de aşığı toplumsal bir ihtiyacı gidermek için değil, kar elde etmek için üretmişlerdir. Toplumsal ihtiyacın

ğallığında emperyalist ilaç tekellerine bağımlı durumdadır. Ancak emperyalist ülkeler dünya haklarını sömürerek elde ettikleri zenginliğin gücü ile aşı tedarikinde de önceliği ele almışlardır. Zaten son derece yavaş üretilen aşılar öncelikle emperyalist ülkelerde kullanılırken, yarı-sömürge ülkelerin birçoğu henüz tek doz aşı bile elde edememiştir ve yakın bir gelecekte elde edemeyeceğe benzenmektedir. Nitekim "ABD, 1.2 milyar doz aşı siparişi ile kendi nüfusunu

iki kez aşılayabilecek bir stoğu garantiye almış durumda" iken "17 Ocak tarihli Economist dergisi 85 yoksul ülkenin aşığı erişimini 2023 sonrası olarak tahmin etmektedir." Yine bir başka karşılaştırmada "2021 sonuna değin zengin ülkeler kendi nüfuslarını nerdeyse üç kez aşılayabilecek konumda iken, 70 yoksul ülkede sadece on insandan birisi aşığı ulaşabilecek" (24.02.21, Cumhuriyet Gazetesi, Erinç Yeldan) denmektedir. Özcesi emperyalist-kapitalist sistemin

egemenler artık salgının sonuna geldiğini "müjdelediler"! Buna göre kısa sürede insanlar aşılanacak, dünyaya koronavirüs belasından kurtulacaktı. Ne var ki aşı üretiminin azami kar peşinde koşan birkaç küresel ilaç şirketinin inisiyatifine terk edilmiş olması, virüse karşı tek çare olan aşıların yeterince etkili bir şekilde kullanılmasını önlemektedir. Zira birkaç tekelin keyfine terk edilen aşı üretimi son derece yavaş gerçekleşmektedir. Aşının üzerinden aylar geçmiş olmasına rağmen henüz dünya nüfusunun çok küçük bir bölümü aşılanabilmiştir. Bu da aşılama hızındaki yavaşlığa bağlı olarak pandeminin daha uzun bir süre devam edeceğini göstermektedir. "Şimdiye kadar sadece 70 ülke kendi vatandaşlarını aşılamaya başlayabilmiş durumda ve dolayısıyla aşılama bu hızla devam edecek ise küresel düzeyde dünya nüfusunun örneğinin yüzde 75'inin aşığı ulaşması bir-iki değil en az altı sene sürecektir." (24.02.21, Cumhuriyet Gazetesi, Erinç Yeldan)

Esasında bilim ve teknolojinin gelişim düzeyi rahatlıkla kısa sürede tüm

aciliyeti, ilaç tekellerinin kar hırslarını daha da kamçulamaktadır. Sermeye azami kar peşinde koşar. Aşı üretimini denetiminde tutan birkaç ilaç şirketi "aşı piyasasında" da tekel kurarak, bu alandan beklenen yaklaşık 40 milyar dolarlık karı yutma arzusundandır. Dolayısıyla ilaç şirketlerinin, bu fahiş kardan feragat ederek, ellerindeki aşı teknolojisini paylaşmalarını beklemek büyük bir saflık olur. Yani eldeki devasa olanaklara, gelişmiş üretim kapasitesine rağmen, insanlar sırf birkaç tekelin daha fazla kar elde etmesi adına göz göre göre ölüme sürüklenmektedir. Üretici güçler üzerindeki burjuvazinin mülkiyet tekeli, bunları (bilimi-teknolojiyi-sanayiye vb.) toplumun yararını esas olacak şekilde kullanmayı önlemektedir. Bu sebeple aşı üretimi ilaç tekellerine terk edilmekte, halkın kısa bir sürede aşığı erişimi mümkün olmamaktadır.

Aşı üretiminde ortaya çıkan bu sorunlardan esas olarak yoksul ülkelerin etkilendiğini belirtmek gerekir. Yerli sanayisinin gelişimi emperyalist sömürü nedeniyle engellenen yarı-sömürge ülkeler, aşı üretiminde de do-

ğal bir sonucu ve dayanağı olan, dünyanın bir avuç zengin emperyalist ülke ile yoksul ülkeler temelinde bölünmüşlüğü, aşı tedarikinde de kendini bir kez daha göstermiştir. İlaç tekellerinin kar hırsının bedelini en çok yarı-sömürge ülkelerde yaşayan halklar ödemektedir. Yarı-sömürgelerde salgının son bulması, en azından kontrol altına alınması çok daha fazla vakit almaktadır.

Sonuçta emperyalist-kapitalist sistem halk düşmanı özünü aşı vesilesiyle bir kez daha açık etmiştir. Bu sistemde aşı gibi hayati ürünler bile bir kar nesnesi olarak görülmektedir. Salgın gibi şartlarda bile öncelik toplumsal ihtiyaçlara değil, kar elde etmeye verilmektedir. Bilim ve teknoloji, halkın gereksinimlerinin değil, sermayenin hizmetine koşulmaktadır. Son koronavirüs sürecinde de net bir şekilde görüldüğü üzere bu sistemde halkların canı bir teferruattan öte değildir. Çözüm ise kâr için değil, halkın ihtiyaçları için üretim yapılan, bilim ve teknolojinin halkın hizmetine koştuğu sınıfsız ve özgür dünyadadır.

Emperyalist Dalaşın Kıskaçındaki Bölge: Güney Kafkasya

Emperyalist hegemonya mücadelesinin, dünyanın dört bir tarafını kıskaçına alarak ve giderek sertleşerek sürdüğü bir dönemden geçiyoruz. Dünyanın diğer bölgeleri gibi Güney Kafkasya da bu mücadeleden “payına düşeni” almaktadır. Bölgede Rusya ile ABD-AB bloğu arasında uzun bir süredir amansız bir hakimiyet mücadelesi yaşanmaktadır. Ve bu rekabet bölgede faturasını sık sık halkların ödediği gerilimler yaratmaktadır. Bunun son örnekleri ise Gürcistan ve Ermenistan’da yaşanmıştır. Ermenistan’da Başbakan Paşinyan’a yönelik ordunun muhtıra vermesiyle başlayan “darbe girişimi”, ülkede gerilimi yükseltirken, Gürcistan ise “ana muhalefet” partisinin binasının polislerce basılması ve bu partinin liderinin tutuklanması ile siyasi bir krize sürüklenmiştir. Dünyanın gözlerini yeniden bölgeye çevirmesine yol açan bu gelişmeleri bu coğrafyada ABD-AB ve Rusya arasında süren emperyalist rekabetten bağımsız olarak okuyamayız. Çok kısa bir bakış bile bu olayların arkasında hangi emperyalistin, nasıl bir emelinin yattığını göstermeye yetecektir.

Öncelikle Ermenistan’daki gelişmelere daha yakından bakalım. Ermenistan’da Başbakan Paşinyan ile ordu arasında yaşanan gerilim yeni ortaya çıkmış bir olgu değildir. Ancak Karabağ savaşında Azerbaycan karşısında alınan yenilgi ve tarafların yenilgiden birbirini sorumlu tutan açıklamalar yapması gerilimi körüklemiştir. En son da Paşinyan’ın Karabağ savaşında kullandıkları “Rus füzelerinin” etkisiz kaldığını ima eden açıklamalar yapması, Genelkurmay Başkanı’nın ise Paşinyan’ın bu açıklamalarını yalanlaması, çelişkileri iyice açığa vurmuştu. Bunun üzerine de, Paşinyan’ın kendisini yalanlayan açıklamalar yapan Genelkurmay Başkanı’nı görevden almak istemesine, ordu, Başbakan’a istifa çağrısı yapan muhtıra yayınlara

arak cevap vermiştir.

Paşinyan’a yönelik bu “darbe girişimi”nin arkasında Rusya’nın olduğunu tahmin etmek zor değildir. Nitekim ordunun muhtırayı Paşinyan’ın üstü kapalı da olsa Rusya karşıtı açıklamalar yapmasının ardından vermesi bunun en net göstergelerinden biridir. Ermenistan her alanda Rus emper-

yalizmine göbekten bağımlıdır. Ermenistan ekonomik olarak Rusya’ya entegre olmuş bir ülkedir. İkinci olarak da Ermenistan Rusya’nın önderlik ettiği bir örgütlenme olan “Kolektif Güvenlik Örgütü”ne üyedir. Bu kapsamda; birçok Rus üssüne ve askerine ev sahipliği yaptığı gibi, Ermeni ordusu büyük oranda Rus silahları ile donatılmış ve Rusya’da yetiştirilmiş subaylarca yönetilmektedir. Bu özellikleri ile Ermenistan Rusya’nın Güney Kafkaslardaki “kalesidir.”

Paşinyan ise 2018 yılında halkın, Rusya uşağı Sarkisyan hükümetine öfkesini kullanarak, ABD-AB’nin yoğun desteği ile “Kadife Devrim(!)” adı verilen süreçle iktidara gelmiştir. Ve iktidara geldiği günden bu yana da Ermenistan’ı Rusya’dan uzaklaştıracak, ABD-AB’ye (özellikle de Fransa’ya) yakınlaştıracak politikalar izlemeye çalışmıştır. Rusya’nın bu denli etkin olduğu, Güney Kafkasya’daki “kalesi” olarak gördüğü bir ülkede Batı Bloğu’na yakın bir yönetime tahammül edemeyeceği açıktır. Bu sebeple Rusya, ilk günden bu yana bir yandan ordu üzerindeki etkisini kullanarak Paşinyan yönetimini dengelemeye

çalışmış, öte yandan Paşinyan’ı zayıflatacak birçok adımda atmıştır. Nitekim Karabağ savaşında Rusya’nın, her zamanki tavrından farklı olarak Ermenistan’a destek vermeyerek, yenilgisine göz yummasının nedenlerinden biri de Paşinyan’dan duyulan rahatsızlıktır. Rusya, Ermenistan’ın savaşı kaybetmesinin Paşinyan’ı za-

yıflatacağını hesaplamıştır. Ve zayıflayan Paşinyan ile ona destek veren sermaye kliğinin, bölgede Rusya’nın desteği olmadan Azerbaycan ve TC karşısında hiçbir şansının olmadığını anlayacağını düşünmüştür. Böylece Paşinyan’ın ABD-AB ile yakınlaşma çabalarını sonlandırmasını sağlamaya çalışmıştır. Ne var ki Paşinyan’ın savaşın ardından “Batıcı” çizgisini terk etmemiş, Rus silahlarının savaşta etkisiz kaldığını söyleyerek Rusya’nın imajını zedeleyecek açıklamalar dahi yapmıştır. Aynı zamanda Paşinyan, bürokrasi içindeki “Rusya yanlılarını” tasfiye etmeyi de sürdürmüştür. Bu durum Rusya’nın yeniden Paşinyan’a karşı harekete geçmesine yol açmıştır. Ordunun verdiği muhtırayı bir anlamda Rusya’nın Paşinyan’a Ermenistan içindeki hakim güç olduğunu, iktidarda kalmak istiyorsa kendisine biat etmesi gerektiğini bir kez daha hatırlatmıştır. Paşinyan’ın ABD-AB’ci çizgisini sürdürmesi halinde bu kez Paşinyan’ı hepten tasfiye edecek bir darbe sürecinin önü açılabilir.

Gürcistan’daki gelişmelerin de arkasında Rus emperyalizminin bulundu-

ğu açıktır. Nitekim tutuklanan “ana muhalefet” liderinin “Rusya karşıtı” bir çizgide olması, bunu net bir şekilde göstermektedir. ABD ve AB’li emperyalistlerin Rusya’yı kuşatmak adına Kafkaslara sızmak istediği bilinmektedir. Bu hususta ABD ve AB’nin en çok önem verdiği bölge ülkesi de Gürcistan’dır. ABD ve AB Gürcistan’ı NATO’ya dahil ederek Kafkaslara askeri olarak da girmek istemektedir. Ayrıca ABD, Rusya’yı kuşatmak, sıcak denizlere (başta da Akdeniz) inişini engellemek adına Karadeniz’e yerleşmek amacındadır. Karadeniz’e geniş bir kıyısı olan Gürcistan’ın NATO’ya alınması ABD’nin bu stratejisini güçlendirecek bir faktör olacaktır. Bu sebeple Gürcistan’ın olası NATO üyeliği Rusya’nın korkulu rüyasıdır. 2008 yılında Gürcistan’ın NATO üyeliği gündeme geldiğinde Rusya bu ülkeye askeri müdahalede bulunarak bunu engellemiştir. Ancak ABD’de yeni iş

başını yapan Biden yönetimi “öncelikli düşman” olarak tanımladığı Rusya’yı Kafkaslar ve Karadeniz’de sıkıştırmak adına Gürcistan’ın NATO üyesi yapılmasını yeniden dillendirmeye başlamıştır. Gürcistan’da ABD-AB’ci bir çizgiye sahip olan, dolayısıyla NATO üyeliğini savunan “ana muhalefet” liderinin tutuklanması ile Rusya bu husustaki olası bir girişimin önünü kesmek için adım atmıştır. Bu hamle ile ABD ve AB’ye Gürcistan’ın NATO üyeliğini kabul etmeyeceğinin mesajını vermiştir.

Biden’in gelişi ile birlikte Rusya’yı “öncelikli tehlike” olarak isimlendiren ABD’nin, Güney Kafkasya’dan öyle kolay vazgeçebileceğini sanmak büyük bir hata olur. Dolayısıyla önümüzdeki süreçte de bölgede emperyalist rekabetin, yeni gerilimler-krizler yaratarak süreceği rahatlıkla söylenebilir. Ve nihayetinde tüm bunların faturasını halklar ödemektedir. Emperyalistlerin bölgeye müdahaleleri, bölge halklarının daha fazla yoksullaşmasına, savaşlarla birbirine kırdırılarak kanlarının dökülmesine yol açmaktadır.

Yunanistan'da Halk, Devletin Saldırı Politikalarına Karşı Sokakta

Yunanistan'da devletin halkı hedef alan sistematik saldırıları boyutlanarak devam ediyor. Pandemi ile birlikte derinleşerek ilerleyen ekonomik kriz ve doğurduğu politik krizler halka yönelik hak gaspı ve baskı ikliminin artması olarak karşılık buluyor. Gelecek süreci de kendileri açısından büyük bir ekonomik ve politik "açmaz" olarak gören Yunan egemen sınıflar, halkın öfkesine karşı set örme telaşı ile saldırı kartını devreye koyuyor. Kapsamı gittikçe genişleyen ve sistematik bir şekilde ilerleyen bu saldırıların en önemlileri; halk üzerinde sürekli bir baskı oluşturmayı ve demokratik mücadele alanlarını daraltmayı hedefleyen, gelişen direnişleri denetim altında tutma ve hızlı bir biçimde engellemeyi kapsayan, polislerin arttırarak keyfiyeti meşurlaştırılan ve açıktan bir tehdit unsuru haline getiren yasalardır.

İlk hedeflenen alanlardan biri Politeknik direnişinden bugüne Yunanistan'da devlete karşı mücadelenin en önemli alanlarından birisi, birçok demokratik mücadele ve hak arama faaliyetinin merkezine oturmuş dinamik bir politik alan olan üniversiteler olmuştur. İlk olarak 2019 yılında yaklaşık 40 yıldır polisün üniversitelere girmesini engelleyen "özerklik yasası" kaldırılarak, üniversiteler polisün açık hedefi haline getirilmişti. Ancak bu yasa tek başına yeterli görülmemiş, üniversiteleri sadece tehdit etmek değil aynı zamanda bu alanlardaki demokratik mücadele olanaklarını ezip geçmek için mevcut iktidar tekrar harekete geçmiştir. Yunan kamuoyunda Eğitim Bakanı Niki Kerameus'un adı ile anılan "Kerameus" paketi yasa tasarısı hazırlanmış ve 2021 Şubat itibari ile kanunlaşmıştır. Bu paket yasa üniversitelerde kalıcı polis birimlerinin oluşturulması ve öğrenim süresinin kısıtlanması da dâhil olmak üzere birçok maddeden oluşmaktadır. Bununla birlikte sadece üniversitelerde politik faaliyetlere hızlı bir müdahale değil aynı zamanda öğrenim süresine dair kısıtlamalarla kolejlerin önü açılmış, eğitim sisteminin ticarileştirilmesi hız kazanmıştır. Devlet bu yasaları sessizce uygulamak için pandemi sürecini bir fırsat olarak görmüş, sokağa çıkma kısıtlamalarının olduğu bir süreçte bu yasayı meclisten geçirerek sokakta herhangi bir tepkinin geliş-

mesini engellemeye çalışmıştır. Buna rağmen yasa daha meclise sunulmadan başlayan gösteriler gittikçe kitleselleşmiş, yasa meclisten geçtikten sonra da eylemler etkisini arttırarak devam ettirmiştir. Yunanistan devleti sokaklara çıkan binlerce öğrencinin yükselen sesini bastırmak için saldırı kartını devreye koymuş, yoğun polis ablukaları ve eylem yasaklarına rağmen halk sokaklardan geri çekilme-

miştir. Kitle, yasa geri çekilene kadar her perşembe günü meydanlarda buluşma çağrısı yapmış ve bu çağrı ekseninde binlerce kişi sokaklara akarak hükümetin engellemelerini boşa çıkarmaktadır.

KOUFONTINAS AÇLIK GREVİNİ SONLANDIRDI

17 Kasım davasından tutsak olan Dimitris Koufontinas, kendisine yönelik çıkarıldığını ifade ettiği politik tutsakların açık hapishanelere nakledilmesini yasaklayan yasanın üzerine kaldığı hapishaneden Domoko Hapishanesi'ne nakledildi. Buna itiraz eden Koufontinas, açık hapishaneye gelmeden önce kaldığı Koridallos Hapishanesi'ne nakledilmesini istedi. Talebinin reddedilmesi üzerine açlık grevine başladı. İlk etapta cılız seyreden eylemler, Koufontinas'ın su almasını da kesmesi ve sağlık durumunun kötüleşmesi üzerine kitlesel bir hâle geldi. Hükümetin kayıtsız tutumu hemen her kesimden tepki alırken, her gün Syntagma Meydanı'nda binlerce kişi bir araya gelerek taleplerin kabul edilmesi için çağrı yaptı. "17 Kasım'da Doğdum" pankartı ile parlamento önünde günlerce bir araya gelerek Koufontinas'la dayanışma gösteren kitleye sürekli bir polis tacizi ve sal-

dırısı gerçekleşti. Bu eylemler süresince aralarında çok sayıda avukatın da bulunduğu onlarca kişi gözaltına alınırken, eylemlere katılan Koufontinas'ın oğlu dahi saldırıya uğradı. Tüm saldırılara rağmen kitle açlık grevinin sonlandırıldığı güne kadar alanları terk etmedi. 65. günde açlık grevini sonlandıran Koufontinas dayanışma gösteren herkesi selamlarken, "gösterilen dayanışma ve eylemlerin yeni

bir umut" olduğunu belirtti.

Yunan egemenlerinin dahi gizleyemediği, açıktan ifade etmekten çekinemedikleri ekonomik koşulların daha da kötüleşerek ilerlediği gerçeği, esas olarak halka yönelik şimdi ve gelecekte birçok saldırının örgütlendiğinin de göstergesidir. Ekonomik kısıtlama ve sömürünün arttırılmasının siyasal ve sosyal alandaki karşılığı özellikle devletin kurumsal baskısının artması ve polis gücünün kontrolünü gevşeterek halkı sürekli baskı altında tutma ve her hak talebini bastırma olarak karşılık bulmaktadır. Özellikle polise yönelik son iki yıldır verilen geniş yetkiler bunun açık bir göstergesidir. Yine geçtiğimiz yıl eylem ve etkinliklerin polisle koordineli bir biçimde gerçekleştirilmesi, eylemden önce polisün muhatap alacağı bir temsilci belirlenmesi ve izin alınmasına yönelik çıkarılan yasa, demokratik hak arama mücadelesinin, tüm eylem ve etkinliklerin polisün insafına bırakılmasını amaçlamaktadır. Bu yasanın çıkarılmasının hemen ardından polis görev işaretini almış, yüzlerce eyleme saldırmış, gerçekleşen eylemleri yoğun abluka ve psikolojik baskı altında denetlemeye çalışmıştır. Eylemin biçimi, ilerleyeceği güzergâh veya yapıp

yapılmaması tamamen polisün yasal yetki alanına sokulmuş, ancak büyük bir kesim bu yasanın fiili olarak uygulanmasını her fırsatta engellemeye çalışmaktadır. Bu yasalar polisün keyfi ve saldırgan tutumunun önünü açmış ve teşvik etmiştir. Hemen her gün sokakları hak arama mücadelelerine kapatmak, sürekli baskı iklimini pekiştirmek için çabalayan polisler, bu uygulamalarını eylem ve etkinliklerin ötesine taşımış, parkta oturan insanlara dahi pandemi bahanesi ile saldırı olmuştur. Geçtiğimiz günlerde "kalabalık olduğu" bahanesi ile "Delta" adı verilen motorize polis ekipleri Atina'nın Nea Smirni bölgesinde bir parka girmiş ve buradaki insanlara keyfi bir biçimde saldırmış ve birçoğuna kurallara uydukları halde "pandemi kurallarına uymama cezası" kesmiştir. Bu duruma tepki gösteren bir gence ve arkadaşlarına ise işkence uygulanmış ve envanterlerinde olmaması gereken demir coplarla darp etmişlerdir. Bu son olay Yunan halkında büyük bir öfkeye sebep olmuş, ilk başta Nea Smirni bölgesinde başlayan eylemler ülke çapına yayılmıştır.

9 Mart günü ise polis şiddetine karşı yine Nea Smirni mahallesinde sayıları on binlerle ifade edilen kitle toplanarak mahalle karakoluna doğru yürüyüşe geçti. En önde saldırıya uğrayan gencin polise "acıyor" diye haykırmasını şiar edinen, acıyor anlamına gelen "Ponao" yazılı pankart taşındı. Karakol önüne gelindiğinde polis saldırı gerçekleşmesi üzerine kitle de polise karşılık verdi. Polis şiddetinin protesto edildiği bir yürüyüşe, son dönemlerin en büyük polis saldırısı gerçekleştirildi. Saatler süren çatışmalarda polis; mahalleyi biber gazına boğdu, önüne çıkan herkesi acımasızca dövdü ve balkonlardan kendisini protesto edenleri dahi gözaltına almaya çalıştı. Polisün "öldürelim onları, bitirelim hepsini" sözleri çekilen videolara yansırken, küçük çocuklu ailelere dahi saldırı gerçekleşti. Çıkan çatışmalarda onlarca kişi polis saldırısı ile yaralanırken, kitlenin saldırılara karşılık vermesi üzerine ikisi ağır 10 polis yaralandı. Polis şiddetine karşı ülke çapına yayılan "Panao" (Acıyor) şiarlı eylemler, hükümetin saldırı politikasına karşı her koşulda direniş gösterileceğinin mesajını verdi.

Sınıf Mücadelesine Dayanarak Açık İdeolojik Mücadele ile Halk Savaşı Çizgisini Kuşanalım!

Proletarya Partisi'nin ülkemizde silahlara dayanmaksızın partinin komünist niteliğini korumada yaşayacağı zorlukların kavranmasında, illegal parti yapısının sıkı ve güçlü şekilde korunması ve daha güçlü inşa edilmesine yönelik problemleri aşmaya yönelik daha açık bir bilinci vardır. Böylesi ağır dönemler hiç kuşkusuz eskinin devrimci karakterini yadsıyan arayışlar kadar, bu akıntıya karşı duran ve dün kavranamayan meselelerin daha güçlü kavranmasına olanak sunmaktadır.

Emperyalistlerin hem pazar alanlarını koruma hem de genişletmeye yönelik koruyucu ve saldırgan politikası eş güdümlü ilerlemektedir. Tüm emperyalistler için bu durum geçerlidir. Bir yandan egemenlik kurdukları alanları sağlamlaştırma diğer yandan ise bunlara yenilerini ekleme ve rakip emperyalistlerin alanını daraltma yönelimi enerjik bir şekilde hayat bulmaktadır. Bu tablo istisnasız emperyalistleri devlet mekanizmasını daha fazla yetkinleştirme, saldırı ve kuşatmayı sağlayacak yasal-politik-ideolojik koşulları sağlamaya itmektedir. Savaş uçaklarının sesleri, kruvazörlerinin hareketi, top ve tüfek sesleri düne göre daha fazla çıkmaktadır.

Dünyanın sorun çıkan her köşesinde, yarılma bölünme yaşanan her alanında emperyalistlerin kirli ve kanlı elleri gizli, örtülü değil daha açık görünmektedir. Irak, Suriye, Libya, Yemen, Mali, Ukrayna, Balkanlar, Venezüella, Karabağ (Kafkasya), Bolivya'da, Akdeniz havzasında yaşanan sorunlarda tüm emperyalistlerin açık şekilde yüzü görünmektedir. Artık emperyalistlerin askeri güçlerinin herhangi bir ülkede operasyonda olması normal bir gelişmedir. Bu gelişmelerin her biri ciddi politik gerginliklerle hatta birbirlerinin iç dinamiklerine uzanan istihbarat oyunları ile siber savaşlarla hayat bulmaktadır. Emperyalistler "terör" tehlikesi yerine ulusal güvenlik belgelerinde birbirlerini işaret eden dokümanlarla kamuoyu önüne çıkmaya başlamıştır.

Çelişkilerin çok yönlü geliştiği ve katman katman karmaşık hâl aldığı koşullarda, egemenlerin ilk ve en önemli hedefi işçi sınıfını ve emekçileri örgütsüz bırakma saldırısı olmaktadır. Bu dönemler özellikle "ulusal" bazda toplumsal barış, duyguların şovenizmle kışkırtılması,

hak arayışlarının "ulusal çıkarlarla" nasıl çelişki içinde olduğuna dayanan bir saldırı ile gerçekleşir. Bu durum halkın örgütlü güçlerinin daha güçlü kuşatmaya alındığı, baskılandığı, sistem içine çekilmeye çalışıldığı, gerici kliklere yedeklenmeye endekslendiği, zayıflığın ideolojik-politik kuşatmayla tamamlandığı süreçler olarak gelişir.

KARŞI-DEVİRİMCİ ZORA, DEVİRİMCİ ZOR!

Karşı-devrimin ve saldırılarının çok güçlü olduğu, işçi sınıfı ve ezilenlerin hareketinin zayıf olduğu, öncü ve örgütlerinin politik dengeleri oynayacak düzeyde güç kazanmadığı koşullarda bilhassa devrimci fikirlere, devrimci pratiklere ve ezilenleri kurtuluşa götürecektir. Karşı-devrimin ve saldırılarının daha ağır ve güçlü gerçekleşir. Böylesi saldırı dönemleri tasfiye ve tasfiyeciliği kaynaştıran bir nitelikte ortaya çıkar. Egemenlerin güç ve kudretin tüm olanaklarını seferber ettiği ve ezilenlerin ne yaparsa yapsın bir sonuç elde edemeyeceği gerici politik dalgası içinde eritmeye çalışır. Böylesi gerileme ve gerici dönemlerinde dağınık ve örgütsüz olan ezilen

yiğitler bu saldırıya o l a b i l d i ğ i n c e açıktır. Egemen sınıflar ise hem çelişkilerinden dolayı hareket etmesini sınırlandırmaya çalışır ezilenlerin hem de daha önemli olarak ne düzeyde olursa olsun örgütlenip bir araya gelmesine engel olur. Yine ezilenleri kurtuluşa götürecektir programa sahip özneler güçlü bir şekilde hedefe konur. Zira ezilenlerin hak arama mücadelesi ya da politik mücadelede

bir programa sahip olması, bir program etrafında kenetlenmesi en ciddi tehlike olarak tanımlanır. Bu durum bir tasfiye dalgasının sonuçlar üretmesine onları kenetler. Ancak tasfiyeden daha kapsamlı ve sorunu derinleştiren bir başka durumun oluşması amaçlanır ki o da tasfiyeciliktir. Sistem güçleri, onları yedekler ve gerici dönemlerinde ezilenlerin kurtuluş mücadelesini terk etmiş dönemler, orta sınıf aydınları, yalpalayan reformizm bu saldırıların kurucu öğeleri konumundadır. Sistemin yığınlar yaratarak sürdürdüğü saldırılar ilk olarak devrimci programların, devrimci yöntemlerin, devrimci teorinin hedef olmasını getirir. Böylesi dönemler devrimci çizginin, devrimci teorinin, tasfiyecilik saldırısına maruz kaldığı dönemlerdir. Zira karşı-devrimin yarattığı gerileme; duruma, yeni düşünce ve fikirlerin arayışına da kapı araladığı dönemdir. Bu durum eski programların, strateji ve taktiklerin, mücadele yol ve yöntemlerinin de daha güçlü sorguya çekildiği dönemlerdir. Devrimci hareketin ya da devrimci programların zorlandığı

ve işinin karşı-devrimci saldırılarla zorlaştığı durumlarda buna yönelik ideolojik güvensizlik, objektif olarak ideolojik düşmanlığa dönüşen bir tutum, pratik ve yönelim kazanır.

TASFİYECİLİK, GERİCİLİĞE YAPILAN DOPİNGTİR!

İçinden geçtiğimiz dönem böylesi bir dönemdir. Bir önceki devrimci programlar ve özellikle silahlı mücadele, illegal örgütlenme anlayışları deforme edilmektedir. Ancak daha da önemlisi devrimci örgütün rolü silikleştirilmekte, öncü ve önder karakteri önemsizleştirilmektedir. Lenin yoldaş tasfiyeciliğin "dönemlikle, program ve taktiği reddetmeyle, oportünizmle bağlı" olduğunu belirtir ancak tasfiyeciliğin en önemli karakteristiğinin "Parti'nin reddine kadar giden oportünizmdir. Partinin, varlığını tanımayanları saflarında tutarsa varlığını sürdüremeyeceği kendiliğinden anlaşılır. Mevcut koşullar altında illegaliteyi reddetmenin, eski Partiyi reddetme anlamına geldiği de o kadar anlaşılır" şeklinde tanımlanmaktadır.

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz! (V.I. Lenin)

Kuşkusuz tasfiyeciliğin Lenin dönemindeki yapısı ve yürüttüğü tartışmalarla mahkum ettiği biçimiyle bugün tanımlanması, sorunu anlaşılabilir kılacaktır. Zira devrimci örgüt ve devrimci parti ya da komünist parti anlayışının reddini savunmak gerçekleşmiş büyük devrimler ve partinin ispatlanmış tarihsel rolü düşünüldüğünde kolay olmayacaktır. Tasfiyecilik günümüzde partinin ve devrimci örgütün tüm rolünü sorgulayan, öncü ve önder karakterini kitlelerin gerileyen sınıf mücadelesi ihtiyacına karşılık gelmediğini savunarak ve elbette düşmanın ağır ideolojik baskısı altında bir önceki sloganları, parti ve örgüt şekillenişini, devrimin stratejik yönelimini, illegal yapısını ve ülkenin sosyal-ekonomik gerçekliğine uygun konumlanışı almayarak barışçılık ve legalite kutsiyeti yaratarak ele almasından kaynaklanmaktadır. Düşmanın gericilik dalgasını büyütmesine, örgütsüzlüğü derinleştirmesine, halk kitlelerini devrimin silahlarından tecrit etmesine, kendisine yenilmezlik payesi biçmesine karşı dururken “koşullar teorisi” “taktik mesele” olarak örgüt ve parti anlayışlarının, konumlanışların ve süreci karşılamaya yönelik devrimci programların sinsi şekilde terk edilmeye başlanmasıdır.

İşçisınıfı ve ezilenlerin örgütsüzlüğüne, hak arama mücadelesine ya da siyasal taleplerine ve kurulu örgütlülüklerine karşı devlet mekanizmasının sürekli ve güçlü şekilde devlet organizasyonunu yetkinleştirmesi bir olgudur. Karşı-devrimci saldırılarını sürdürme, çelişkileri yönetmeyi bunu daha iyi gerçekleştirmeye sıkı şekilde bağlamıştır. Bu bağlamda sadece yasal düzenlemeler, polis ve asker gücünün pekiştirilmesi, daha fazla silahlanma ile bunu hayata geçirmemektedir. Aynı zamanda paramiliter örgütlenmeler, toplumu çürüten ihbarcı ağı-sorumlu vatandaş mekanizması, bölgesel ölçekli ve yurtsever-devrimci örgütlenmelere

ve kitlelere karşı cihadist yapılanmaların yedeklenmesi gibi bir dizi olanak yaratmaktadır. Yani tepeden tırnağa karşı-devrim saldırısını askeri-örgütsel-politik-ideolojik ayağıyla güçlü sürdürmenin olanaklarını yaratmaktadır. Bu tabloda devrimci öncü, önder gücün güçlendirilmesi, özellikle savaştı yapıdan ricat ve “legalite fetişizmi” ve halk kitlelerinin örgütlülük ve mücadele sorunlarının daraltılması tam da devrimciliğin tasfiyecilik ile paralyze olmasına neden olmaktadır.

“Karşı-devrimci dönem uzadıkça, Parti uğruna mücadelenin bizim için daha da zorlaşacağına gözlerimizi kapamayacağız.” (Lenin) İçinden geçtiğimiz dönemin en önemli özelliklerinden birisi partimizin mevcut programına yönelik ağır kuşatma halidir. Bu ağır kuşatmanın objektif ve sübjektif faktörleri söz konusudur. Objektif faktörleri düşmanın ağır bir kuşatma ve saldırısı altında kalan güçlerin izlediği çizgidir. Bu çizgi karşı-devrimci zora karşı devrimci zorun, karşı-devrimci savaş ve seferberliğe karşı devrimci-savaşın ve seferberliğin “ricat” ile akamete uğramasıdır. Bu durum ülkemiz için sürekliliği gerektiren ve dayatan savaş çizgisinin, düşmanı yıpratmaya ve toplumsal çelişkilere yön vermeye dayalı silahlı mücadelenin taktik adı altında geri çekilme şeklinde siyasi tercih olarak ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Toplumsal yapımız ve ezilenlerin biriken öfkesinin ve bileylenen çelişkilerinin bu çizgiyle karşılanması zorluğu kadar, bunda ısrar eden partimizin de belirlenmiş parti çizgisinin ve parti anlayışının da zorlanması kaçınılmaz olmaktadır. Bu dışımızda gelişen bir durumdur.

Sübjektif neden ise Proletarya Partisi'nin yaşadığı sorunlardır. Proletarya Partisi bir önceki devrimci programını kavrayışta yaşadığı sorunların, parti anlayışı ve örgütünü oluşturmada, savaştı ve illegal yapısını muhafazada ve üretmede maruz

kaldığı sorunlara, parti içinde boy vermiş tasfiyecilik anlayışlarla etkin ve güçlü bir çizgi mücadelesi geliştirememiş olmasından kaynaklı içinden geçtiği süreçte doğal bir zorluk yaşamaktadır. Her ne kadar böylesi dönemlerin, temel MLM ilkelere yönelen yapısına karşı devrimci sloganlarını, strateji ve taktiklerini, genel çizgisini, MLM'nin katı ve güçlü savunusunu bir tutum olarak ortaya koysa da sorunlara çözüm üretmeyi beceren örgüt mekanizmasının bu türden saldırılara karşı diri ve net olmasını sağlamış bir durum oluşturulması zorlu olmaktadır. Lenin yoldaşın “Parti için ideolojik mücadeleye önem verdiğinde, insan doğrudan bir savaş ilanı hareketine geçer, kendini gizlemez” tutumu parti çizgisinde somutlaşsa da bu çizginin gerektirdiği politikaların ve ideolojik tutumun bütünlüklü kavranması ve etkin bir militanlıkla hayata geçirilmesinde zorluklar ortaya çıkmaktadır. Zira hem parti içinde hem de dışında MLM'ye yönelen saldırılara, süreci karşılamaya odaklı ideolojik-politik yaklaşımdan uzaklaşmaya karşı savaş ilanı ile ideolojik mücadele düzeyi henüz istenilen seviyede değildir. Bu durum parti anlayışımızın savunulması ve inşa edilmesinde, parti çizgisini politik bir güce çevirmede, politika üretmede, her türlü sapmaya karşı keskin ideolojik mücadelenin sahiplenilmesi ve karşıtlığın proletaryanın çıkarlarının daha keskin belirginleştirilerek oluşturulmasında bu bağlamda bir bütün proleter devrimci çizginin etkinliği ve güç olmasında sorunlar ortaya çıkabilmektedir.

İdeolojik mücadelenin ve buna bağlı olarak partinin güçlendirilmesine dayalı çizgi genel olarak, bölücü, grupçu ve karşı-devrimci karşı devrimci ve ilerici güçleri birleştirici olmamakla mahkum edilmekte, eleştirilmekte ve genel tasfiyecilik sürecin yarattığı çizgiye dair saldırıdaki keskinlik göz ardı edilmektedir. Partinin hem basınç altında tutulmaya çalışıldığı Halk Savaşı çizgisine yönelik güçlü ve kararlı sahiplenme, hem de sürecin keskinliğine yönelik savaştı ve genel tasfiyecilik sürecin yarattığı çizgiye dair saldırıdaki keskinlik göz ardı edilmektedir. Partinin hem basınç altında tutulmaya çalışıldığı Halk Savaşı çizgisine yönelik güçlü ve kararlı sahiplenme, hem de sürecin keskinliğine yönelik savaştı ve genel tasfiyecilik sürecin yarattığı çizgiye dair saldırıdaki keskinlik göz ardı edilmektedir.

yetkinleşmeyi getirecektir. Proletarya Partisi'nin ülkemizde silahlara dayanmaksızın partinin komünist niteliğini korumada yaşayacağı zorlukların kavranmasında, illegal parti yapısının sıkı ve güçlü şekilde korunması ve daha güçlü inşa edilmesine yönelik problemleri aşmaya yönelik daha açık bir bilinci vardır. Böylesi ağır dönemler hiç kuşkusuz eskinin devrimci karakterini yadsıyan arayışlar kadar, bu akıntıya karşı duran ve dün kavranamayan meselelerin daha güçlü kavranmasına olanak sunmaktadır. Uzlaşma ve barışçılık ile flulaştırılan her şeyin netleştirilmesi, berraklaştırılması yaşanan çelişkilerin keskinliğiyle uyumludur. Düşmanın saldırı dalgasının yarattığı çelişkilerin ve atmosferin kaçınılmaz sonucu olmalıdır. Çelişkilerin ve sınıfsal çıkarların bu düzeyde keskin çelişkilerle seyrettiği koşullarda, uzlaşmacılığa ve tasfiyeciliğe dayalı bir yaklaşım zayıf olanın belirlenen olmasını getirecektir. Zayıflık; tabii olmayı, olana ayak uydurmayı değil güç kazanma koşullarını arayan etkili ve güçlü bir ideolojik konumlanmayı getirmelidir. Bu kavranmadığında ne ezilenlerin çelişkisindeki keskinliğini ne sürecin keskinliğini, ne egemenlerin topyekün saldırı ile daha güçlü donanmaya yönelik eğilimini ve yaratacağı sonuçları kavramak, buna karşı duruş sergilemek olanaklı değildir.

İşçi sınıfı ve emekçi halkın her türlü mücadelesi ile birleşme ve onları ileri taşıma görevi vardır. Ancak ezilen yığınların mücadelesine proletaryanın tarihsel ve politik çıkarlarıyla yaklaşmaksızın, bu mücadeleleri daha ileri taşıyacak bir devrimci programa sıkıca bağlanmaksızın, güçlü parti örgütleri inşa etme yaklaşımını benimsemeksizin bu mücadelelerin içinde ileriye temsil eden, her şeyi isteyen politik çizgiyle iktidar kuşatmasına girmeyi ve iddiayı taşımak olanaklı olmayacaktır. Yaşanan krizin ve onun doğuracağı sonuçların daha büyük saldırı ve daha güçlü çelişkiler ve elbette devrim için daha mühim olanaklar yaratacağına yönelik bir duruş ve konumlanış açısından bu önemlidir. Zira egemen sınıflar, ezilenler için bugünden daha zor bir tufanın içine doğru sürüklendiğinin işaretlerini vermektedir. Daha güçlü tufanlara dayanıklılık ise hiç kuşkusuz bu zorlu ve gerileme dönemlerinde inşa edilebilecektir.

49. Yılında Kızıldere Son Değil, Kavga Sürüyor!

"Oy dere Kızıldere

Böyle akışın nere

Bizde hal mi bıraktın

Sana can vere vere oy... oy... oy ...

Dere bizim evimiz

Suyu alinterimiz

Söyle nedendir dere

Vurulur gençlerimiz oy... oy... oy...

Dere böyle durulmaz

Gence kurşun sıkılmaz

Sanma faşist olandan

Bir gün hesap sorulmaz oy... oy... oy..."

Kızıldere direnişinden sonra halk tarafından ve devrimciler tarafından söylenen Kızıldere marşı, 70'lerden günümüze yaratılan bu direniş geleneğini dilden dile halkın yüreğine taşımıştır.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ın idam edilmelerini engellemek amacıyla THKP-C ve THKO önder ve savaşçıları birlikte eylem düzenleyerek Ünye'de bulunan NATO üssünde görevli 3 İngiliz teknisyeni kaçırdı. Eğer Denizlerin infazı hemen durdu-

rulup, bu, radyolardan açıklanmazsa İngiliz ajanlarını öldüreceklerini açıklarlar. Kaçırdıkları İngilizlerle birlikte

Tokat Niksar'ın Kızıldere köyüne gelen Mahir Çayan ve arkadaşlarının bu talepleri devlette ve emperyalistlerde tam bir şok etkisi yaratır. Ankara, İstanbul ve İzmir başta olmak üzere bütün illerin sıkıyönetim komutanlıklarına haber gönderilir. Türkiye çapında bir operasyon başlar. Ve bütün Karadeniz bölgesi havadan ve karadan mağaralara kadar aranmaya başlar. Mahirlerin buldukları

ev tespit edilerek etrafları sarılır. 30 Mart 1972 sabahı Kızıldere tam bir kuşatma altındadır.

pencereden dışarı baktıklarını gördük. Askerler megafonla çağrıda bulunarak etraflarının sarıldığını ve teslim olmalarını söylediler. Mahir Çayan cevaben bütün dünyanın ve Türkiye'nin gözünün şu anda orda bulunduğunu, yaklaşıldığı veya ateş açıldığı takdirde ellerinde bulunan 3 İngiliz'i öldüreceklerini, ölmeye ve öldürmeye kararlı olduklarını, sonuna kadar çarpışacaklarını bildirdi."

Mahir Çayan açılan ilk ateş sonucu şehit düşer. Mahir Çayan'ın şehit düşmesinden sonra diğer devrimciler tarafından rehinelere öldürülür. Devletin ateşine ateşle karşılık verirler. Havan, roket, makinalı tüfek ateşi altında Mahir Çayan, Sinan Kazım Özudoğru, Hüdaî Arıkan, Ertan Saruhan, Saffet Alp, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz, Ahmet Atasoy, Cihan Alptekin ve Ömer Ayna Kızıldere'de bir direniş destanı yaratarak ölümsüzleştiler.

Kızıldere'de yaşanan bu deneyim, Türkiye devrimi içerisinde devrimci dayanışmanın en güzel örneklerini sergilemesi açısından önemli siyasal kazanımlar içermektedir.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ahmet Muharrem Çiçek: Elazığ Karakoçan'da doğdu. İstanbul Tıp Fakültesi'nde okurken devrimci mücadele içerisinde yer aldı. İçinde yer aldığı TKP/ML saflarında gelişti ve yetkinleşti. Parti üyesi ve Halk Ordusu İstanbul Bölgesi Gerilla Komutanı iken 19 Mart 1973'te Şehremeni'de polislerle girdiği çatışmada şehit düştü. Düşmana sağlam hiçbir değer geçmemesi için silahını parçalaması tavrıyla parti değerlerinin korunması ve düşmana teslim edilmemesi konusunda simgeleşen bir isim oldu.

Cemal Ferhat: Dersim Hozat Peyik (Çağlarca) doğumludur. Nisan 1980'de Hozat'ta Halkın Kurtuluşu taraftarlarının bıçaklı saldırısı sonucu şehit düştü.

Mehmet Beyhan: 1977'den itibaren Urfa Siverek'te faaliyet yürütmeye başladı. 12 Eylül sonrası kararlılığından taviz vermeyenlerdendi. DDKD'li sosyal faşistler tarafından daha önce-

den yaralanmış olan bedeni gözaltında gördüğü ağır işkenceleri kaldıramadı. Nisan 1981'de Siverek'te polis karakolunda katledildi.

Emin Uğurlu: Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken 27 Mart 1982'de Almanya'da geçirdiği bir trafik kazası sonucu şehit düştü.

Veysel Yıldız: Kürt milliyetinden bir Partizan olarak bir bankada müstahdem olarak çalışıyordu. 12 Eylül sonrası Partiyle bağlarını koparmayarak, mücadele ısrarını korumuştur. 28 Mart 1982'de Malatya'da gözaltına alındığında direnme geleneğine sadık kaldı, 31 Mart 1982'de katledildi.

Şerif Ahmet Aslan: Nisan 1984'te İzmir Buca Hapishanesi'nde yakalandığı bir hastalık sonucu şehit düştü.

Cihan Çetinkaya: Zeytinburnu'nda lümpen arkadaş çevresinden çıkıp Partizanlarla yeni tanışmıştı. 1997'nin

Operasyona katılan dönemin İçişleri Bakanı Ferit Kubat, o güne ilişkin mecliste yaptığı açıklamada şöyle diyordu: "Devamlı ihtar ve tekliflerimiz karşısında 'biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik' diyorlardı. Bu sözlerden ölmeye ve öldürmeye kararlı oldukları tarafımızdan anlaşılmıştır." Yine MİT mensubu Mehmet Eymür de yaşadıklarını şu şekilde aktarıyor: "Mahir Çayan ve Ömer Ayna'nın

Nisan ayında eskiden içinde olduğu arkadaş çevresinde çıkan bir kavgada yaşamını yitirdi.

Davut Kirman: 1950 Artvin Şavşat doğumludur, Gürcü milliyetindedir. Proletarya Partisi'ne her türlü olanağını sunarak destek olmuştur. Kanseri hastasıyken düşmana esir düşmesine rağmen teslim olmamış direnmiştir. Son günlerini Ulucanlar Hapishanesi'nde geçiren Partizanların Davut amcası, tahliye olduktan kısa bir süre sonra 1998 yılının Nisan ayında yaşamını yitirmiştir.

Ali Uçar: 1976 yılında TKP/ML ile ilişki kurdu ve hızla gelişerek hemen aktif görevler almaya başladı. Devrimci olmadan önceki proleter yaşamı ve çalışkanlığı aynı şekilde örgütlü yaşamda da yansımaları buluyordu. Sisteme olan güçlü sınıf kını O'nu daha çok askeri eylemlerde görev alma isteğine yönlendiriyordu. Örgütlü yaşamı boyunca özellikle askeri eylemlerde görev aldı. 1979 yılında Doğu Anadolu Bölgesi Alt Bölge Komitesi'nde görevlendirilerek bölgede aktif faaliyet yürüten Ali Uçar, Elazığ şehir merkezinde halk düşmanı Musa Osman'ın ve Dersim Çemişgezek'te MHP'li Yaşat Uytu'nun cezalandırılmasında gö-

rev aldı. Son olarak görev yaptığı dönemde İstanbul Bakırköy İncirli'de evi boşaltmaya giden Ali Uçar, düşmanın kurduğu pusuya düştü. Teslim olmayı reddetmesi bile, onda varolan inancı ve kararlılığı gösteriyordu, aynı şekilde direnci de... Bu çatışma sırasında 6 Nisan 1983'te ölümsüzleşti.

Hasan Ocak: Bir randevuya giderken 21 Mart 1995'te işkencecilerin eline düştü. 5 gün boyunca işkencede tutulduktan sonra, 26 Mart günü katledildi. Aylar süren onu bulma ve katillerinden hesap sorma kampanyası sonrasında 17 Mayıs 1995'te Kimsesizler Mezarlığı'nda bulundu.

Mazlum Doğan: 1958 yılında Dersim Mazgirt'te doğdu. Üniversite yıllarında örgütlü mücadele ile tanıştı. 1978'te PKK'nin Kuruluş Kongresi'ne katılarak Merkez Komitesi'ne seçilmiştir. Viranşehir'de yaşadığı tutsaklığın ardından Diyarbakır Zindanlarına götürülmüştür. 12 Eylül zulmünün Diyarbakır'da dayattığı teslimiyete ve yılgınlığa boyun eğmemiş, teslimiyete karşı direnişi yükseltmek için 21 Mart 1982'de Newroz'un isyan ateşini körükleyenlerden olmuş, asırlardır süregelen Kürt halkını imha ve inkar politikalarına karşı simgeleşen bir isim olmuş, ölümüyle direnişin ateşini yükseltmiştir.

Haberin başlangıcı 24. sayfadır

ve siyasetçi AİHM kararlarına rağmen hukuk tanımaz bir şekilde zindanlarda tutulmaktadır. Haklarını arayan işçi ve emekçiler sermaye hizmetkarlığına soyunarak, beş müteahhidi beslerken, emekçileri terörist ilan etmektedir. Ülkenin beka sorunu yoktur, iktidar ülke için beka sorununa dönüşmüştür."

'DEVLETİN SUÇLARIYLA HESAPLAŞMAK'

Ardından Gazi Mezarlığı'na yürüyen kitle, yaşamını yitirenleri mezarı başında andı. Anmada konuşan HDP İstanbul Milletvekili Musa Piroğlu, "Katilleri ile hesaplaşmayı istemek, aslında Maraş'ın, Sivas'ın, Çorum'un ve bu ülke topraklarında Sur'dan Cizre'ye tekrar eden katliam dizisinin son bulmasını talep etmektir. Gazi Katliamı'nın hesabının sorulmasını talep etmek, derin devletin kendisiyle hesaplaşmak demektir. Devletin bulaştığı suçlar ile hesaplaşmak demektir. Barışı ve adaleti inşa etmek demektir. Ve biz biliyoruz ki ancak ve ancak, Türkiye'nin demokrasi güçleri ile Kürt halkı omuz omuza gelirse, mücadelenin koşulları yaratılırsa, bu hesaplaşma tamamlanacaktır. Adalet arayışı adil bir dünyanın arayışıdır. Katillerden adalet istemiyoruz. Biz katillerin yargılanacağı bir dünyanın peşinden koşuyoruz" şeklinde konuştu.

Yoğun polis ve zırhlı araç ablukası altında gerçekleşen anma daha sonra

sloganlarla sona erdi.

1 MAYIS MAHALLESİ

Gazi ve Ümraniye Katliamı'nın 26. yılında 1 Mayıs Mahallesi'nde anma yürüyüşü düzenlendi. Yürüyüşün ardından yapılan açıklamada, 26 yıl boyunca katillerin cezalandırılmadığı ifade edilirken "Hukuk sistemi adeta bu davalarda tiyatro oynattı" denildi.

1995 yılının 12-15 Mart günleri arasında yapılan Gazi ve Ümraniye Katliamı'nın 26. yılında anma yapıldı. Devlet eliyle gerçekleştirilen katliamda yaşamını yitirenler yapılan yürüyüşle anıldı. Anmadan önce Ataşehir Pir Sultan Abdal Cemevi'nin etrafı polis tarafından ablukaya alındı.

1 Mayıs Mahallesindeki Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Ataşehir Şubesi Cemevinde bir araya gelen halk, "Katiller halka hesap verecek", "12-15 Mart Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi katliamlarını unutmamak, unutturmayacağız", "Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi şehitleri ölümsüzdür" yazılı pankartın arkasında yürüdü. "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarıyla katliamın yaşandığı 30 Ağustos İlköğretim Okulu'na yürüyüşe geçti. Yürüyüşte Gazi ve Ümraniye katliamlarında yaşamını yitirenlerin isimleri okunarak "yaşıyor" denildi.

Yürüyüş güzergahında Gezi Direnişi'nde hayatını kaybeden Mehmet Ayvalıtaş'ın hayatını kaybettiği noktada, kitle Ayvalıtaş'ı ve onun şahsında devrim şehitlerini andı. Devamında 30 Ağustos İlköğretim Okulu önünde devrimci ve demokrat kurumlar adına basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklamasını okuyan Ataşehir Pir Sultan Abdal Cemevi Başkanı Gülsev Kaya konuşmasına, yürüyüşteki polis ablukasına dikkat çekerek başladı. Bu ablukanın zulmün devam ettiğini gösterdiğini belirten Kaya ardından basın metnini okudu.

ZULMÜN OLDUĞU YERDE DİRENİŞ HAKTIR

Açıklamada, "Bugün 15 Mart, Yürekllerimizde aynı öfke, aynı acı ile Gazi Mahallesi ve Ümraniye'de katledilen canlarımızı anmak için toplandık dostlar. Onların katledildikleri yerdeyiz. Kadın erkek, genç yaşlı cümle canlar, yüreğinde insanlık özü taşıyanlar olarak Sivasta, Çorumda, Maraşta, Dersimde, Koçgiride yanan, yakılan, katledilen her canımızın ve ailelerimizin acısı acımız, öfkesi öfkemizdir. Ümraniyede yaşanan; zalimin karşısında mazlumun yanında olma, zulmün olduğu yerde direniş haktır, komşun dardayken sen rahatta olma, dayanışma ezilenlerin inceliğidir gibi tarihten süzülüp gelen toplumsal hafızamızın bize bıraktığı yaşamak

için yaşatmalısın desturunun bir karşılığıdır. O nedenle değerdir, değerimize sahip çıkmak için buradayız.

Yirmi altı yıldır Gazi ve Ümraniye davaları göstermelik mahkemeler, göstermelik soruşturmalarda sonuçlandırıldı. Göstermelik cezalar verildi. Yitirdiğimiz canların yakınları başta olmak üzere kamuoyu vicdanında bu sonuçlar kabul görmedi. Hukuk sistemi adeta bu davalarda tiyatro oynattı. Ancak üzerinden 26 yıl geçmesine rağmen yeni tanıklar, yeni görüntüler, yeni bilgiler ile dava yeniden açıldı. Talebimiz bu davada bellidir. 26 yıl öce başlatılan ve 26 yıldır tekrar ettiğimiz katiller bulunsun ve hesap versin."

EN DEMOKRATİK TALEPLER BASTIRILMAKTA

Kaya yaptığı açıklamada, Boğaziçi direnişini hatırlatarak, "En demokratik hakkını kullananlara yönelik gözaltı ve tutuklamalar ile talepler bastırılmakta, 'Kayyum rektör istemiyoruz' diyen Boğaziçi öğrencileri başta olmak üzere demokratik, bilimsel üniversite talebinde bulunan öğrenciler gözaltına alınmakta, insanlık suçu olan çıplak arama dayatılmaktadır. Öğrencilerin demokratik talebinin büyümesini engellemek için destekleyen herkes terörist ilan edilmektedir" ifadelerine yer verdi.

Ne Katliamları Ne de Katliamları Gerçekleştirenleri Unutmayacağız, Affetmeyeceğiz

Beyazıt ve Halepçe Katliamı'nın yıl dönümünde İstanbul Üniversitesi öğrencileri ve 78'liler Girişimi'nin çağrısıyla Eczacılık Fakültesi önünde eylem düzenlendi. "16 Mart Beyazıt, Halepçe'yi unutmayacağız, affetmeyeceğiz" pankartının taşındığı eylemde, "Beyazıt faşizme mezar olacak", "Beyazıt'ı da, Halepçe'yi de gençlik katliamları unutmayacak" dövizleri ve 16 Mart katliamında hayatını kaybedenlerin fotoğrafları taşındı.

Hayatını kaybedenlerin anısına bir dakikalık saygı duruşunun ardından "Beyazıt Marşı" söylendi. Anmada, Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin eylemine de destek verildi. Tutuklanan Boğaziçi öğrencilerin davası için yarın Çağlayan'da görülecek duruşmaya çağrı yapıldı.

Gençlik örgütleri adına açıklamayı Yaren Sarısaltık okudu. 16 Mart 1978

ve 1988 tarihlerinde belleklerden hiç çıkmayacak katliamlar yaşandığı belirtilen Sarısaltık, "Beyazıt ve Halepçe katliamları, sistemin insanlık dışı, kanlı yüzünü bizlere en açık şekilde gösterdiği günlerdir" dedi.

"ÜNİVERSİTEMİZE SAHİP ÇIKMAYI BİR AN OLSUN BIRAKMADIK"

Üniversitelerin özgürleşmesi, kayyum rektörlerin gitmesi ve üniversitelere söz-yetki-karar hakkı için Boğaziçi'nden başlayarak üç aydır mücadele

ettiklerini söyleyen Sarısaltık, "Bu direnişler ise devletin baskı ve zorbalığı ile engellenmek isteniyor. Üniversitelere atadıkları kayyumlar eli ile rant, yağma ve talanı var ettikleri, bilimselliğin mumla arandığı üniversiteler yaratmaya çalışıyorlar. Üniversitelerimizi polis karakoluna çevirip uzaklaştırma, soruşturma ve okuldan atmalar ile kendilerine dikensiz gül bahçeleri yaratmaya çalışıyorlar. Bundan üç ay önce Boğaziçi Üniversitesine AKP'li kayyum Rektör Melih Bulu'nun atanması ile başlayan ve ülkenin dört bir yanına yayılan mücadelemizi de kendi kanlı tarihlerinden öğrendikleri yol ve yöntemlerle bastırmaya çalıştılar. Üç aydır gençliğe dönük estirdikleri saldırılar

karşısında sokaklarda olmayı, üniversitelerimize sahip çıkmayı bir an olsun bırakmadık. Boğaziçi'nin kayyum Melih Bulu iyi duysun; tutuklanan 11 arkadaşımız, gözaltına aldığı 800'den fazla sıra arkadaşımız ve onlarca soruşturma hesabını kabartıyor. Devletin bütün organlarının eli ile korunan kayyum Melih Bulu şimdiden hesabını kabartmış, gidişini hızlandırmaya başlamıştır" dedi.

Sarısaltık son olarak şunları söyledi: "Ne katliamları ne de katliamları gerçekleştirenleri unutmayacağız, affetmeyeceğiz! Katliamlar düzeni olan kapitalizm ve devleti yıkanın yolu insanca ve onurlu bir yaşamın adımlarını atacak olan devrimi örgütlemekten, bu sisteme karşı mücadele etmekten geçmekte. Özgürlüğü için harekete geçen sıra arkadaşlarımıza sesleniyoruz; mücadele özgürleştirir."

Katliamın 26. Yılında Gazi ve Ümraniye Şehitleri Anıldı

İSTANBUL- Gazi Katliamı, 26'ncı yıldönümünde binlerce kişinin katıldığı yürüyüşle protesto edildi. Katliamın tüm halklara yönelik olduğunu söyleyen Erkan Şimşek, "Katilleri iktidar değil, halk cezalandıracak" dedi.

İstanbul Gazi Mahallesi'nde 12 Mart 1995'te 22 kişinin katledildiği, yüzlerce kişinin yaralandığı katliam, 26'ncı yıldönümünde binlerce kişinin katıldığı yürüyüşle protesto edildi. Partizan'ın da bileşeni olduğu 12 Mart Platformu'nun çağrısıyla Gazi Cemevi'nde bir araya gelen binlerce kişi, polis ablukası altında eski karakola yürüyüş düzenledi.

"Gazi'den Ümraniye'ye adalet istiyoruz" yazılı pankartın açıldığı yürüyüşte, yaşamını yitirenlerin fotoğraflarının bulunduğu dövizler taşındı. Yürüyüşte sık sık "Gazi'nin katili patron ağa devleti", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Gazi şehitleri ölümsüzdür", "Gazi'de düşene dövüşene bin selam" sloganları atıldı.

KARANFİLLER BIRAKILDI

Yürüyüşte, yaşamını yitirenlerin isimleri okunarak, hep bir ağızdan "Yaşıyor" sesleri yükseldi. Yürüyüş boyunca helikopter, zırhlı araçlar ve TOMA ile kitle takip edildi. Binler,

daha sonra katliamın yaşandığı eski PTT binası önüne karanfil bırakarak, yaşamını yitirenleri andı.

'HALK CEZALANDIRACAK'

Ardından yapılan açıklamada 12 Mart Platformu adına konuşan katledilen Dilek Şimşek'in kardeşi Erkan Şimşek, Gazi Mahallesi'nin bu saldırılara alışık olduğunu belirterek, "Katliam tüm halklaraydı. Katiller ellerini kollarını sallayarak ortadan kayboldular, fakat Gazi'nin öfkesi her yıl sokaklara taşı. Bulduğumuz bu yerde onlarca kişi katledilmiş, yüzlerce yurttaş yaralanmıştır. Katliam bu denli açıkken, katiller

cezalandırılmadı. Katilleri iktidar değil, halk cezalandıracak" dedi.

Şimşek, katliamın sorumlularından hesap sorma bilinçlerinin diri olduğunu vurgulayarak, adalet arayışlarının süreceğinin altını çizdi. Şimşek, şunları söyledi: "Bugün onlarca gazeteci ve siyasetçi adaletsizliğe karşı direnişlerinden dolayı zindanlarda. Tecrit aklına karşı, adalet ve barış arayışı, açlık grevleriyle zindanlarda direncini göstermeye devam ediyor, bu direniş onurdur. Bugün 106'ncı gününde açlık grevlerindedir. Onlarca gazeteci

Haberin devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

[f yenedemokrasi1](#) [@ yenedemokrasi1](#)
[yeni_demokrasi1](#) [yenedemokrasi12.net](#)
yenedemokrasi gazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayıncılık Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6/3 Beyoğlu/İst İletişim: 0212 534 54 76 - yenedemokrasi gazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1. Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst - 0212 501 212 20